

Tres. El primer paràgraf de la disposició transitòria primera queda redactat de la manera següent:

«Els productes procedents d'animals sacrificats abans del 15 d'abril de 2004 es poden seguir comercialitzant i fent ús de les designacions de qualitat que indica l'apartat 10 de l'annex d'aquest Reial decret fins al 15 d'abril de 2005 els lloms, fins al 15 d'abril de 2006 les espatlles i fins al 15 d'abril de 2007 els pernills.»

Article segon. *Modificació de la norma de qualitat per al pernil ibèric, l'espatlla ibèrica i el llom embotit ibèric elaborats a Espanya, aprovada pel Reial decret 1083/2001, de 5 d'octubre.*

La norma de qualitat per al pernil ibèric, l'espatlla ibèrica i el llom embotit ibèric elaborats a Espanya, aprovada pel Reial decret 1083/2001, de 5 d'octubre, es modifica en els termes següents:

U. L'apartat 5, «Identificació dels porcs i marcatge de les peces», queda redactat de la manera següent:

«5. Els animals destinats a l'elaboració dels productes objecte d'aquesta norma han d'estar perfectament identificats, amb indicació del factor de qualitat racial, abans del deslletament d'acord amb l'apartat 4.1. També han de disposar de la certificació de l'entitat de control i de la certificació relativa al factor de qualitat i alimentació, per a la qual cosa són necessaris controls en el camp i controls analítics.

Igualment, totes les peces destinades a l'elaboració de pernil ibèric, l'espatlla ibèrica i el llom embotit ibèric s'han d'identificar abans d'entrar en el procés d'elaboració. La identificació de les peces s'ha de fer de manera inviolable, indeleble i perfectament llegible de la manera següent:

a) Per al pernil i l'espatlla, s'ha de fer a l'escorxadador mateix.

b) Per al llom, s'ha de fer una primera identificació a l'escorxadador o a la sala d'especejament i, posteriorment, s'ha de fer el marcatge de la peça, de manera inviolable, indeleble i perfectament llegible, una vegada adobada i embotida a la tripa corresponent, de manera que s'asseguri la traçabilitat de la peça.

Quan la peça es comercialitzi sencera, la seva identificació ha de romandre al llarg de les etapes posteriors d'elaboració i fins a la seva comercialització final. En cas que la peça es comercialitzi a trossos, la seva identificació s'ha de traslladar a la informació que s'ha d'adjuntar al tros fins a la seva comercialització final, de manera que en quedi garantida la traçabilitat.

La identificació de la peça s'ha de correspondre amb l'animal o el lot de procedència.

La identificació de les peces ha de contenir com a mínim la denominació del producte i el número d'identificació individual de cada peça, que s'ha de correlacionar amb l'animal o el lot de procedència.

La carència d'identificació o la seva il·legibilitat suposa la pèrdua del dret a utilitzar a l'etiquetatge les designacions de qualitat que inclou l'apartat 10.»

Dos. A l'apartat 6, «Denominacions i definicions dels productes», s'hi afegeix un quart paràgraf amb la redacció següent:

«Es poden aplicar les denominacions esmentades en els paràgrafs anteriors als trossos proce-

dents dels productes esmentats. S'entén per tros qualsevol fracció o part del producte una vegada elaborat, assecat i madurat. Si les fraccions es fan en làmines, aquestes es denominen "talls"; i la seva presentació, "tallada".»

Tres. L'últim paràgraf de l'apartat 10, «Designacions de qualitat», queda redactat de la manera següent:

«L'ordre en què han de figurar les designacions de qualitat és el següent: producte (pernil, espatlla o llom embotit); designació racial (ibèric, ibèric pur); designació d'alimentació (gla o acabat en pastura de glans, enceboll o acabat en enceboll o d'engreix).»

Disposició final primera. *Caràcter bàsic.*

El que disposa aquest Reial decret té el caràcter de normativa bàsica a l'empara del que disposa l'article 149.1.13a i 16a de la Constitució, que atribueix a l'Estat la competència exclusiva sobre bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica i bases i coordinació general de la sanitat.

Disposició final segona. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Palma de Mallorca, 30 de juliol de 2004.

JUAN CARLOS R.

La vicepresidenta primera del govern
i ministra de la Presidència,

MARÍA TERESA FERNÁNDEZ DE LA VEGA SANZ

15819 *REIAL DECRET 1866/2004, de 6 de setembre, pel qual s'aprova el Pla nacional d'assignació de drets d'emissió, 2005-2007.* («BOE» 216, de 7-9-2004, i «BOE» 217, de 8-9-2004.)

El Pla nacional d'assignació de drets d'emissió és una peça central en el sistema comunitari de comerç de drets d'emissió. Constitueix el marc de referència, vigent només per a cada un dels períodes de tres i cinc anys que estableix l'article 15 del Reial decret llei 5/2004, de 27 d'agost, pel qual es regula el règim del comerç de drets d'emissió de gasos d'efecte hivernacle, en el qual es determina el nombre total de drets d'emissió que s'assignen en cada període, així com el procediment aplicable per assignar-los. L'article 17 d'aquell, d'acord amb l'annex III de la Directiva 2003/87/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 13 d'octubre de 2003, per la qual s'estableix un règim per al comerç de drets d'emissió de gasos d'efecte hivernacle a la Comunitat i per la qual es modifica la Directiva 96/61/CE, estableix els criteris d'assignació que ha d'observar el Pla nacional, basat en criteris objectius i transparents, i també té en compte les al·legacions efectuades mitjançant les vies d'informació pública pertinents.

El nombre de drets que s'assigna ha de ser coherent amb els compromisos internacionals en matèria d'emissions de gasos d'efecte hivernacle assumits per Espanya, la contribució de les instal·lacions incloses en l'àmbit d'aplicació al total de les emissions nacionals, les previsions d'emissió tendencial i de producció de tots els sectors inclosos a l'annex I del Reial decret llei 5/2004, de 27 d'agost, pel qual es regula el règim del comerç de drets d'emissió de gasos d'efecte hivernacle, les possibi-

litats tècniques i econòmiques de reducció d'emissions en tots els sectors i les previsions d'obertura de noves instal·lacions o ampliació de les existents durant el període de vigència del Pla.

El Pla estableix la metodologia d'assignació individual que, en tot cas, ha d'evitar la generació de diferències injustificades que suposin una posició d'avantatge entre els sectors d'activitat o entre les instal·lacions incloses en una mateixa activitat. També és coherent amb les possibilitats tècniques i econòmiques de reducció de cada sector i té en compte les previsions d'evolució.

El Pla també inclou una reserva per a nous entrants i la metodologia aplicable per assignar els drets inclosos a l'esmentada reserva.

La reserva per a nous entrants està integrada pel conjunt de drets que el Pla reserva inicialment a les instal·lacions l'entrada en funcionament o l'ampliació de les quals està prevista per al període de vigència del Pla, així com els drets prèviament assignats però no transferits al compte d'havers dels titulars d'instal·lacions l'autorització d'emissió de les quals quedi extingida per alguna de les causes que preveu l'article 7. En el cas que al final de període hi hagi un romanent, aquest pot ser alienat d'acord amb el que disposa la Llei 33/2003, de 3 de novembre, del patrimoni de les administracions públiques.

El Pla nacional d'assignació vigent per al període 2005-2007 decideix una assignació de 172,31 milions de drets de mitjana anual entre els sectors inclosos en l'àmbit d'aplicació del Reial decret llei 5/2004, de 27 d'agost, incloent-hi les cogeneracions no associades a processos industrials que preveu l'annex I, estableix la metodologia d'assignació individual en el nivell d'instal·lació i determina la quantitat de drets corresponents a la reserva de nous entrants, així com el seu sistema d'assignació.

Aquestes decisions són coherents amb l'objectiu que estableix el Govern que les emissions d'Espanya en el període 2005-2007 s'estabilitzin en la mitjana de les emissions dels darrers tres anys disponibles (2000-2002).

L'esforç de reducció addicional necessari per complir l'article 9.1 i l'annex III de la Directiva 2003/87/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 13 d'octubre de 2003, ha de tenir lloc en el període 2008-2012. Al final del període, les emissions no haurien de sobrepassar un 24 per cent més de les emissions de l'any 1990, tenint en compte que aquesta xifra s'obté sumant l'objectiu de limitació del Protocol de Kyoto (15 per cent), a l'estimació d'absorció per embornals (un màxim d'un dos per cent) i els crèdits que es puguin obtenir al mercat internacional (set per cent).

D'aquesta manera, el Pla nacional d'assignació per al període 2005-2007 manté un repartiment de l'esforç entre els sectors inclosos en l'àmbit d'aplicació del Reial decret llei 5/2004, de 27 d'agost, i els no inclosos de manera proporcional a la situació actual en el total nacional d'emissions entre els sectors inclosos (40 per cent) i els no inclosos (60 per cent). Això suposa per a les emissions globals del país, incloent-hi els sectors inclosos i els no inclosos, un objectiu de 400,7 Mt de CO₂ equivalent en mitjana anual per a 2005-2007, amb una reducció del 0,2 per cent aproximadament respecte a les emissions 2002 (401,34 Mt).

Aquest Reial decret es dicta a l'empara de les competències estatals en matèria de bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica i en matèria de legislació bàsica sobre protecció del medi ambient que preveu l'article 149.1.13a i 23a de la Constitució, respectivament.

Per elaborar aquest Reial decret han estat consultades les comunitats autònomes.

En virtut d'això, d'acord amb el que estableix el capítol IV del Reial decret llei 5/2004, de 27 d'agost, a proposta dels ministres de Medi Ambient, d'Economia i Hisenda, i d'Indústria, Turisme i Comerç, d'acord amb el Consell

d'Estat i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia 3 de setembre de 2004,

DISPOSO:

Article únic. *Aprovació del Pla nacional d'assignació de drets d'emissió, 2005-2007.*

S'aprova el Pla nacional d'assignació de drets d'emissió vigent per al període 2005-2007, que s'insereix a continuació.

L'assignació de drets d'emissió de gasos d'efecte hivernacle per al període esmentat té lloc d'acord amb el que disposa el Pla esmentat.

Disposició final primera. *Naturalesa bàsica i títol competencial.*

Aquest Reial decret té naturalesa bàsica i es dicta a l'empara de les competències estatals en matèria de bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica i de legislació bàsica sobre protecció del medi ambient que preveu l'article 149.1.13a i 23a de la Constitució, respectivament.

Disposició final segona. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 6 de setembre de 2004.

JUAN CARLOS R.

La vicepresidenta primera del govern
i ministra de la Presidència,

MARÍA TERESA FERNÁNDEZ DE LA VEGA SANZ

ANNEX

PLA NACIONAL D'ASSIGNACIÓ DE DRETS D'EMISSIÓ 2005-2007

ÍNDEX

Introducció.

1. Resum.
 2. La quantitat total de drets que s'assignen.
 3. Repartiment de drets per activitats.
 4. Assignació de drets a cada instal·lació.
 5. Aspectes tècnics.
 6. Normativa comunitària.
 7. Procediment d'informació pública.
 8. Altres criteris d'assignació.
- Annex A: Llista d'instal·lacions.

Introducció

La Directiva 2003/87/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 13 d'octubre de 2003, per la qual s'estableix un règim per al comerç de drets d'emissió de gasos d'efecte hivernacle (GEI) a la Comunitat i per la qual es modifica la Directiva 96/61/CE del Consell, estableix un «règim comunitari» de comerç de drets d'emissió, a fi de fomentar reduccions de les emissions d'aquests gasos de manera eficaç en relació amb el cost i eficient econòmicament.

L'article 9 de la Directiva 2003/87/CE estableix que, per a cada període que preveuen els apartats 1 i 2 de l'article 11

d'aquesta Directiva, és a dir, per al període de tres anys que començarà l'1 de gener de 2005, per al període de cinc anys que començarà l'1 de gener de 2008 i per a cada període de cinc anys subsegüent, cada Estat membre ha d'elaborar un Pla nacional d'assignació (PNA) que ha de determinar la quantitat total de drets d'emissió que preveu assignar durant el període esmentat i el procediment d'assignació. El Pla s'ha de basar en criteris objectius i transparents, inclosos els que enumeren l'annex III de la Directiva i les orientacions de la Comissió per a l'aplicació dels esmentats criteris presentats el gener del 2004, tenint en compte les observacions del públic.

El PNA 2005-2007 ha de constituir un pas significatiu cap al compliment de Kyoto, però ha de preservar la competitivitat i l'ocupació de l'economia espanyola. Això significa identificar les oportunitats més eficients de reducció en la indústria, i iniciar-ne la materialització en un esforç que s'ha d'intensificar el 2008-2012. D'altra banda, el compliment del Protocol de Kyoto i el PNA 2005-2007 han de minimitzar els efectes socials potencialment adversos, i en particular els que es refereixen a l'ocupació. Els mecanismes de flexibilitat del Protocol de Kyoto permeten que els estats amb compromisos de limitació d'emissions compleixin una part d'aquests compromisos mitjançant reduccions d'emissions produïdes en països tercers. Espanya ha de recórrer a aquests mecanismes per complir el seu compromís.

El PNA inclou una llista preliminar d'instal·lacions afectades. Aquesta llista només és definitiva un cop hagi conclòs el procediment que estableix la llei per a l'assignació de drets a les instal·lacions.

L'elaboració del PNA ha estat a càrrec del Grup Interministerial de Canvi Climàtic (GICC), constituït el maig de 2004 mitjançant un acord de la Comissió Delegada del Govern per a Afers Econòmics i integrat per representants amb rang de secretari d'Estat o de secretari general i directors generals. El GICC està presidit pel secretari d'Estat d'Economia del Ministeri d'Economia i Hisenda. N'és el secretari el secretari general per a la Prevenció de la Contaminació i del Canvi Climàtic del Ministeri de Medi Ambient, i formen part del GICC tots els departaments ministerials competents, amb presència permanent, en particular en totes les reunions del grup, dels representants de les àrees següents:

Ministeri d'Economia i Hisenda: Secretaria d'Estat d'Economia. Direcció General de Política Econòmica. Direcció General de Tributs.

Oficina Econòmica del President del Govern. Departament de Societat del Benestar.

Ministeri de Foment: Secretaria General de Transports.

Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç: Secretaria General d'Energia. Secretaria General d'Indústria, Direcció General de Política Energètica i Mines. Direcció General de Desenvolupament Industrial. Institut per a la Diversificació i l'Estalvi d'Energia (IDAE).

Ministeri de Treball i Afers Socials: Direcció General de Treball.

Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació: Secretaria General d'Agricultura.

Ministeri de Medi Ambient: Secretaria General per a la Prevenció de la Contaminació i del Canvi Climàtic. Oficina Espanyola de Canvi Climàtic.

Ministeri d'Habitatge: Direcció General d'Arquitectura i Política d'Habitatge.

El GICC ha analitzat les hipòtesis de treball elaborades pels experts, en temes horitzontals implicats per cadascun dels apartats del PNA, que ha estat dissenyat de conformitat amb l'annex III de la Directiva i les orientacions de la Comissió per a l'aplicació dels criteris de l'esmentat annex en la preparació del PNA.

Des de 2002, s'ha treballat amb els sectors industrials en la identificació de polítiques i mesures per mitigar el canvi climàtic, s'han recollit les dades disponibles i les característiques de cadascun dels sectors inclosos en la Directiva i els no inclosos. Durant el segon semestre de 2003 i primer trimestre de 2004, diversos grups preparatoris «ad hoc» interministerials, presidits pel Ministeri d'Economia i amb secretariat al Ministeri de Medi Ambient a través de l'Oficina Espanyola de Canvi Climàtic, van recollir informació dels sectors afectats per la Directiva per a la seva anàlisi posterior. Tota aquesta documentació ha servit de base per a la realització dels treballs posteriors, conduents a la presa de decisions en relació amb l'assignació inicial de drets d'emissió.

El GICC, una vegada revisada tota la tasca preparatòria dels grups interministerials i les consultes de l'Administració a sectors i agents, en particular la desenvolupada l'últim trimestre de 2003 i primer semestre de 2004, i una vegada feta l'anàlisi de mètodes d'assignació per sectors i activitats, va preparar una proposta de criteris per a l'elaboració del PNA, que va ser aprovada per la Comissió Delegada del Govern per a Afers Econòmics en la reunió del 17 de juny de 2004. El 7 de juliol de 2004 van presentar la proposta del Pla els ministres de Medi Ambient i d'Indústria, Turisme i Comerç. A partir del dia 8 de juliol, la proposta esmentada es va sotmetre a informació pública, com es detalla més endavant.

Per preparar el PNA i els treballs previs d'integració de les dades recollides, s'han tingut en compte les indicacions dels operadors, departaments competents i grups d'interès afectats pel Pla.

L'estructura del PNA inclou la referència al compromís d'Espanya en la decisió de ratificació del Protocol de Kyoto; el mètode de càlcul del total de drets que s'han d'assignar i la seva quantia; la consistència amb el compromís de Kyoto i la càrrega compartida en l'àmbit de la Unió Europea; les mesures en els sectors no afectats per la Directiva; els instruments de flexibilitat; les assignacions per sectors; els aspectes tècnics; els potencials de reducció d'emissions; el tractament dels nous entrants; el tancament d'instal·lacions; altres legislacions de la Unió Europea i les principals qüestions vinculades als processos de consultes públiques.

1. Resum

Quadre resum dels passos i els temes clau en l'elaboració del PNA

Principis bàsics del Pla d'assignació

Objectiu a l'escenari bàsic de compliment.	Es fixa com a objectiu inicial que les emissions d'Espanya en el període 2005-2007 s'estabilitzin en la mitjana de les emissions dels darrers tres anys disponibles (2000-2002), amb un increment addicional del 3,5% de les emissions de CO ₂ dels sectors de la Directiva, per a nous entrants. Això suposa per a les emissions globals un objectiu de 400,70 Mt CO ₂ eq./any per a 2005-2007, amb una reducció del 0,2% respecte a les emissions 2002 (401,34 Mt) aproximadament.
Esforç de reducció addicional a l'escenari bàsic de compliment.	L'esforç de reducció addicional tindrà lloc el 2008-2012. Durant aquest període la mitjana de les emissions no ha de sobrepassar en més d'un 24% les emissions de 1990, percentatge que s'obté unint l'objectiu de limitació per a Espanya del Protocol de Kyoto (15%) a l'estimació d'absorció per embornals (màxim 2%) i els crèdits del mercat internacional (7%).
Repartiment de l'esforç de reducció entre sectors de la Directiva i no Directiva.	Es manté el pes actual de les emissions de CO ₂ dels sectors inclosos en la Directiva (40%) respecte a les emissions totals nacionals.
Quantitat total de drets per al període 2005-2007, sectors inclosos en la Directiva.	Es proposa el repartiment de 154,86 Mt CO ₂ /any i una reserva addicional del 3,5% per a nous entrants, i en resulta una assignació total de 160,28 Mt CO ₂ /any, amb una reducció del 2,5% respecte a les emissions de 2002 (164,32 Mt). S'hi sumen 11,11 Mt/any que s'assignen a les cogeneracions que donen servei a processos no enumerats a l'annex I de la Directiva i 0,92 Mt/any com a reserva per a aquestes mateixes instal·lacions.
Mesures addicionals en sectors no inclosos a la Directiva.	Es requereixen mesures addicionals per als sectors no inclosos a la Directiva, que condueixin a una reducció total d'emissions de CO ₂ eq. per valor aproximat de 52 Mt en 2005-2007, a més d'assegurar el compliment de les mesures ja previstes. S'està treballant sobre un conjunt de mesures complementàries a les que inclou l'«Estratègia d'estalvi i eficiència energètica a Espanya 2004-2012» (E4), que han de permetre que es redueixin més els consums energètics i que, juntament amb altres mesures, s'han d'agrupar en el Pla d'acció 2004-2007 i han de concretar les actuacions de la mateixa E4 per a aquest període.
Assignació a nivell sectorial. Mètode(s) d'assignació.	L'escenari sectorial se subdivideix en escenari per al sector elèctric i escenari per als sectors industrials. Bàsicament, s'han considerat les projeccions d'emissió basades en les emissions històriques. A partir d'aquestes projeccions s'ha calculat la capacitat de reducció d'emissions de cada sector per fer l'assignació a nivell sectorial.
Nivell sectorial, sector elèctric.	La previsió d'emissions mitjanes de generació elèctrica és de 94 Mt CO ₂ /any en el període 2005-2007. S'assignen al sector elèctric 86,4 Mt CO ₂ /any el 2005-2007, que inclouen els nous entrants del sector. L'assignació del sector siderúrgic inclou 1,6 Mt addicionals, corresponents a generació d'energia elèctrica amb gasos siderúrgics, fet que en la pràctica fa pujar a 88,0 Mt els drets del sector.
Nivell sectorial, sectors industrials.	S'assignen 70,30 Mt CO ₂ /any el 2005-2007 per als sectors industrials, inclosos els augments de capacitat dels operadors existents, així com 3,58 Mt CO ₂ /any de reserva per a nous entrants, repartits de forma orientativa sectorialment d'acord amb les estimacions d'augment d'emissions entre 2002 i les previsions per a 2006, amb ajust de l'assignació final segons criteris fixats per gestionar la reserva per a nous entrants.

Cogeneracions associades a processos no enumerats a l'annex I de la Directiva.	S'assignen 11,11 Mt CO ₂ /any el 2005-2007, alhora que es constitueix una reserva per a aquest grup d'instal·lacions de 0,92 Mt CO ₂ /any.
Assignació a nivell d'instal·lació. Mètode(s) d'assignació.	Per als sectors industrials, s'ha efectuat una aproximació sobre la base de la mitjana de les emissions dels darrers tres anys disponibles (2000-2002). Per al sector energètic, vegeu l'apartat corresponent de metodologia.
Nous entrants: definició i tractament de la reserva de nous entrants.	<p>No es considera nou entrant en el PNA 2005-2007:</p> <p>L'ampliació o la posada en funcionament d'instal·lacions durant el període de vigència del Pla, que el 30 de setembre de 2004 tinguin tots els permisos i les llicències exigits per la legislació aplicable i hagin sol·licitat autorització d'emissió de GEI. En la sol·licitud esmentada s'hi ha d'indicar la data previsible d'entrada en funcionament.</p> <p>S'estableix una reserva gratuïta del 3,5% sobre les emissions de l'escenari de referència, el que suposa 5,42 Mt/any. D'aquestes, 1,84 Mt/any es destinen al sector elèctric i ja estan incloses en l'assignació de 86,4 Mt/any establerta per al sector. La resta, 3,58 Mt/any, s'assigna als sectors industrials. Un 50% de la reserva es preveu inicialment per a les instal·lacions de cogeneració que donen servei en els sectors industrials que enumera l'annex I de la Directiva. Addicionalment, es constitueix una reserva de 0,92 Mt/any per a les cogeneracions associades a sectors que no s'enumeren a l'annex I de la Directiva. La distribució s'ha de fer per ordre de petició («first come, first served»). Els drets de la reserva de nous entrants no assignats abans del 30 de juny de 2007 poden ser alienats d'acord amb el que disposa la Llei 33/2003, de 3 de novembre, del patrimoni de les administracions públiques.</p>
Acció primerenca i tecnologies netes.	El potencial de reducció de les instal·lacions és limitat en determinats casos, a causa de les millores tecnològiques ja introduïdes en el passat, l'eliminació de les instal·lacions més ineficients i la modernització amb les últimes tecnologies disponibles. La racionalització en l'ús de l'energia és una constant en els sectors afectats per la Directiva, concretada en millores en les unitats de procés, l'optimització de bescanvis de calor, la instal·lació de preescalfadors i les millores en els sistemes d'instrumentació i control de processos i més eficiència, quan això és compatible en un sector o activitat, per augment de la cogeneració en el sector. Si bé obtenir els nous productes i acabats sovint implica un consum energètic més gran, l'ús que en fan altres sectors ofereix millores quantitatives i qualitatives en el rendiment, amb una consegüent reducció d'emissions en el cicle de vida dels productes. L'increment del pes de la producció i l'ús de combustibles menys intensius en carboni, quan això és possible, han permès que es redueixin les emissions específiques d'alguns dels sectors.
Extinció d'autoritzacions.	Els drets encara no expedits que han estat assignats a instal·lacions l'autorització de les quals queda extingida per alguna de les causes legalment previstes passen automàticament a la reserva de nous entrants.
Banca.	No s'admet que els drets del primer període d'assignació (2005-2007) passin al segon (2008-2012).
Definició d'instal·lació de combustió.	S'adopta una definició d'instal·lació de combustió que inclou les centrals termoelectriques de servei públic i les instal·lacions de cogeneració que produeixen energia elèctrica en règim ordinari o en règim especial, independentment del sector en què donin servei. En els dos casos, amb una potència tèrmica nominal superior a 20 MW. Per determinar la potència tèrmica nominal de la instal·lació s'usa el poder calorífic inferior (PCI), i s'aplica com a regla general que una potència tèrmica de 20 MW equival a una potència elèctrica en barres de 7 MW. S'entén que tots els dispositius fixos de combustió associats a les instal·lacions de sectors inclosos a l'annex I de la Directiva formen part d'aquestes i, per tant, estan en l'àmbit de la Directiva.
Agrupació d'instal·lacions.	S'autoritza el consorci voluntari de sectors industrials, mantenint la competència, com a instrument de flexibilitat que permet reduir els costos de transacció i permet augmentar la capacitat de negociació en els mercats sense alterar la integritat ambiental del sistema. No es permet l'autorització de consorcis en el sector elèctric ja que es considera que pot impedir que el PNA incentivi de forma efectiva les tecnologies d'emissió menys emissores.
Mecanismes de flexibilitat basats en projectes.	100 Mt per al període 2008-2012, és a dir el 7% de les emissions de 1990.

El PNA 2005-2007 que conté aquest document s'ha elaborat d'acord amb els articles 9 i 10 i l'annex III de la Directiva 2003/87/CE i la Guia COM (2003) 830 publicada el 7 de gener de 2004 i és un document que s'ha confeccionat sobre les hipòtesis, les dades i els resultats analitzats, susceptibles d'experimentar les adaptacions consegüents en consultes posteriors, en funció de les observacions resultants d'aquestes.

S'ha repartit el total de drets entre els diferents sectors i activitats en un nivell mitjà, abans de distribuir els drets entre les instal·lacions de cadascun dels sectors i les activitats coberts per la Directiva.

Per a això, els paràmetres estadístics de partida que contenen els inventaris d'emissions de GEI comunicats a la Convenció marc de les Nacions Unides sobre canvi climàtic, sèrie 1990-2002, han hagut de ser adaptats a les hipòtesis i els contextos dels sectors que inclou l'annex I de la Directiva 2003/87/CE, tot això en coherència amb l'aplicació de la Decisió 280/2004/CE, d'11 de febrer de 2004, sobre mecanismes de control de les emissions de GEI a la Comunitat per a l'aplicació del Protocol de Kyoto i el criteri núm. 2 de l'annex III de la Directiva 2003/87/CE.

Un punt de particular interès en la preparació del PNA ha estat prendre en consideració l'evolució de les emissions de sectors no inclosos a l'annex I de la Directiva 2003/87/CE, com ara les corresponents a sectors com el transport, el residencial i el terciari, per delimitar les corresponents vies d'ajust de les projeccions de les emissions, en una aproximació global, equitativa i coherent de repartiment dels esforços que s'han de fer en el conjunt de l'evolució de les emissions globals nacionals dels GEI, sobre la base dels nivells d'emissió dels anys de base i la Decisió 2002/358/CE del Consell, de 25 d'abril de 2002, relativa a l'aprovació, en nom de la Comunitat Europea, del Protocol de Kyoto de la Convenció marc de les Nacions Unides sobre canvi climàtic, i al compliment conjunt dels compromisos contrets per Espanya d'acord amb aquest.

La part de l'esforç de reducció d'emissions que s'ha de fer amb les polítiques i mesures addicionals, embornals de carboni i mecanismes basats en projectes (mecanismes de desenvolupament net i d'aplicació conjunta) ha constituït un punt crucial d'aquest PNA.

Documents de base:

Directiva 2003/87/CE.

Comunicació de la Comissió sobre guia per assistir els estats membres en la posada en pràctica dels criteris de l'annex III de la Directiva 2003/87/CE.

Decisió 280/2004/CE, d'11 de febrer de 2004, sobre mecanismes de control de les emissions de GEI a la Comunitat per a l'aplicació del Protocol de Kyoto.

Inventari d'emissions de GEI comunicades a la Convenció marc de les Nacions Unides per al canvi climàtic, sèrie 1990-2002.

2. La quantitat total de drets que s'assignen

2.A Compromís d'Espanya en la decisió de ratificació del Protocol de Kyoto

D'acord amb la Decisió 2002/358/CE del Consell, de 25 d'abril de 2002, relativa a l'aprovació, en nom de la Comunitat Europea, del Protocol de Kyoto de la Convenció marc de les Nacions Unides sobre canvi climàtic, i al compliment conjunt dels compromisos contrets d'acord amb aquell, Espanya té un compromís quantificat de limitació d'emissions, acordat de conformitat amb l'apartat 1 de l'article 4 del Protocol de Kyoto, de no sobrepassar en més d'un 15% les seves emissions dels GEI següents: diòxid de carboni (CO₂), metà (CH₄) i òxid nítrós (N₂O), hidrofluorocarbonis (HFC), perfluorocarbonis (PFC) i hexafluorur de sofre (SF₆), en el període 2008-2012, en

comparació dels nivells de 1990 en el cas del CO₂, CH₄ i N₂O, i nivells de 1995 en el cas de HFC, PFC i SF₆.

La Comunitat Europea en el seu conjunt té un compromís quantificat de reducció d'emissions d'un 8% per als gasos referenciats i període esmentat, segons el que estableix l'annex B del Protocol de Kyoto.

2.B Principis i dades utilitzats per determinar la contribució dels sectors de la Directiva a l'objectiu; si es van utilitzar projeccions, és necessari descriure-les.

Un principi bàsic en l'elaboració del PNA ha estat la participació dels departaments de l'Administració General de l'Estat afectats i la col·laboració amb les associacions industrials. Aquest principi s'ha aplicat mitjançant un procés laboriós en el qual s'ha disposat d'una diversitat notable de fonts d'informació. En concret, han estat fonts de dades rellevants les següents:

L'Inventari nacional d'emissions de gasos a l'atmosfera.—Sobre això, és interessant destacar que arran de l'elaboració del PNA s'ha incrementat la cooperació entre la unitat administrativa responsable de l'Inventari i determinats sectors inclosos en l'àmbit del comerç d'emissions. Ha estat possible fer revisions metodològiques i obtenir informació adaptada al context de la Directiva. Un altre punt destacable és l'existència en l'Inventari nacional d'una base de dades sobre grans focus puntuals. En aquesta base hi ha informació individualitzada d'una part de les instal·lacions sotmeses al règim de la Directiva. La informació s'obté mitjançant qüestionaris adreçats a les principals instal·lacions dels sectors.

En l'última fase de consulta amb els sectors afectats es van detectar algunes inconsistències entre els inventaris elaborats per l'Administració i els fets servir pels sectors per elaborar les seves projeccions i la seva sol·licitud de drets. La consulta pública d'aquest document va contribuir a homogeneïtzar les dues sèries de dades. No obstant això, poden ser necessàries algunes comprovacions posteriors en casos puntuals, encara que es considera que les dades recollides en el document són generalment correctes.

Qüestionaris elaborats per les associacions industrials.—En el marc dels contactes mantinguts amb les associacions industrials per elaborar el PNA es van distribuir i es van recopilar qüestionaris amb informació rellevant sobre: emissions, producció, prospectiva sectorial, tant d'emissions com de producció, evolució de les emissions específiques a cadascun dels sectors, potencials de reducció i instal·lacions incloses en el règim del mercat d'emissions.

El Registre estatal d'emissions i fonts contaminants (EPER), establert de conformitat amb el que disposa la Decisió 2000/479/CE de la Comissió Europea.

El Registre d'instal·lacions de producció d'energia elèctrica en règim ordinari i en règim especial.—Es tracta d'un instrument creat per fer un seguiment adequat de la producció elèctrica en els dos règims.

Grup de Treball Administració General de l'Estat-Confederació Espanyola d'Organitzacions Empresariales (grup AGE-CEO).—Aquest Grup va dur a terme una anàlisi detallada de les opcions de reducció d'emissions en els diferents sectors i activitats. També es va fer un estudi de característiques sectorials quant a emissions, prospectiva, implantació de tecnologies netes i comparació amb la situació a la resta de la UE.

Conveni de col·laboració entre el Ministeri de Medi Ambient i l'Institut L. R. Klein de la Universitat Autònoma de Madrid.—Aquest Conveni ha tingut per objecte l'elaboració d'un estudi dels criteris d'assignació del PNA.

Tal com s'ha esmentat, algunes de les fonts d'informació anteriors inclouen projeccions d'emissions i/o producció. És el cas de la prospectiva facilitada per les associacions industrials, mitjançant els qüestionaris que abordaven les qüestions específiques del PNA o mitjançant el treball fet pel Grup AGE-CEO. L'enfocament proporcionat per les previsions de les organitzacions sectorials es va completar amb la prospectiva desenvolupada pels departaments ministerials competents:

Prospectiva energètica corresponent a la «Planificació dels sectors d'electricitat i gas. Desenvolupament de les xarxes de transport 2002-2011», que va actualitzar els objectius del Pla de foment d'energies renovables 2000-2010 i l'«Estratègia d'estalvi i eficiència energètica a Espanya 2004-2012».

Prospectiva en el sector agrícola i ramader.

Prospectiva d'emissions en la gestió de residus.

En el primer cas es tracta d'una visió macro que cobreix totes les emissions de CO₂ d'origen energètic, mentre que en el segon es cobreixen dos sectors importants no inclosos a la Directiva.

L'any 2002 les emissions totals de GEI van arribar a Espanya a les 401,34 Mt de CO₂-equivalent. Aquesta xifra suposa gairebé un 40% d'augment respecte a les emissions de l'any base, o el que és el mateix, gairebé 25 punts percentuals d'excés sobre el compromís adquirit en el Protocol de Kyoto. L'evolució de les emissions en una bona part és conseqüència del ràpid desenvolupament econòmic que s'ha produït a Espanya els últims anys. Aquesta evolució posa de manifest les dificultats que s'estan trobant per conjugar la convergència econòmica amb la Unió Europea, objectiu fonamental de la política del Govern, i la limitació del creixement de les emissions de GEI.

El creixement econòmic s'ha traduït en un augment de les emissions per càpita. No obstant això, és necessari assenyalar que fins i tot el 2002, les emissions per càpita d'Espanya no havien arribat a la mitjana de la Unió Europea (UE 15). Així doncs, és evident que el primer pas cap al compliment del Protocol de Kyoto implica un canvi de tendència de les emissions. El present PNA respon a aquesta necessitat, i s'emmarca en una línia d'evolució de les emissions que condueix al compliment del Protocol de Kyoto i reconeix la convergència econòmica amb la Unió Europea com un objectiu que s'ha de salvaguardar.

2.C Nombre total de drets que s'han d'assignar, amb explicació de si s'ha de fer servir subhasta i si els drets que s'han d'assignar suposen una variació en la proporció de les emissions dels sectors de la Directiva respecte del total

L'assignació per al càlcul del total dels drets d'emissió que s'han de repartir s'ha determinat d'acord amb els criteris que estableix la Directiva de comerç de drets.

En el nivell d'assignació macro s'ha calculat la quantitat de drets que s'atorga al total d'activitats afectades per la Directiva per al període 2005-2007, d'acord amb el compromís assumit per Espanya en el Protocol de Kyoto per a 2008-2012.

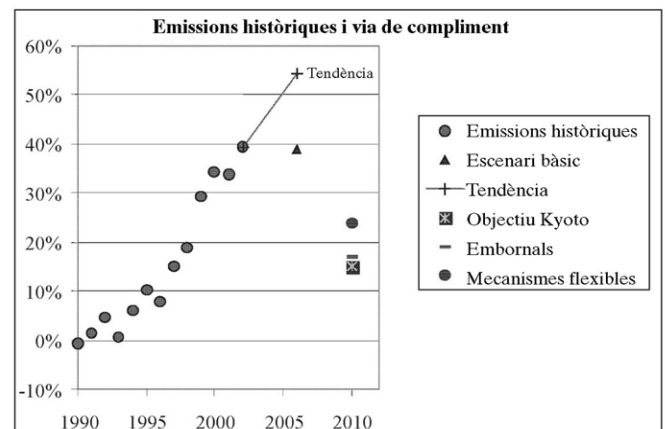
Aquest exercici, denominat «la via», ha constituït la base de determinació de l'esforç de reducció que s'ha de fer per les activitats afectades per la Directiva i de l'esforç que s'ha de fer per les activitats no afectades, per assolir l'objectiu +15% sobre les emissions de l'any base, el 2012.

L'escenari bàsic de compliment estableix que entre 2008 i 2012 la mitjana de les emissions no ha de sobrepassar en un 24% les emissions de l'any 1990, xifra resultant de l'objectiu de limitació del Protocol de Kyoto (15%), l'estimació de l'absorció per embornals (un màxim d'un 2%) i els crèdits procedents del mercat internacional (7%).

Espanya ha tingut en compte, en aquest exercici, els esforços que s'han fet per reduir emissions per part dels sectors i les activitats, tant els inclosos en la Directiva com els no inclosos, així com el potencial per augmentar aquesta reducció, tant en sectors i activitats afectats com els no afectats per la Directiva. El repartiment just dels esforços de reducció, addicionalment, exigia tenir en compte l'evolució de la sèrie històrica 1990-2002 de les emissions en sectors no Directiva, alguns dels quals, com el transport i el residencial, han experimentat una evolució que demana la presa en consideració en el repartiment dels esforços de reducció d'emissions dels GEI, i particularment del CO₂.

Per aquest motiu s'han analitzat els escenaris i les alternatives compatibles amb els criteris que determina la Directiva, al mateix temps que s'optimitza el manteniment de la competitivitat econòmica i el respecte als compromisos internacionals. S'ha optat per l'escenari que suposa que el repartiment de l'esforç de reducció d'emissions s'efectua entre els sectors de la Directiva (40%) i els sectors no inclosos a la Directiva (60%), i es manté el pes actual de les emissions incloses en l'àmbit de la Directiva (CO₂) en el total nacional d'emissions (trienni 2000-2002 amb hidraulicitat mitjana).

Així, i pel que fa a les activitats incloses a la Directiva, mitjançant la suma de les projeccions tendencials de les diferents activitats que esmenta l'annex I de la Directiva, s'ha determinat el repartiment de 154,86 Mt de CO₂, amb una reserva addicional gratuïta d'un 3,5% per a nous entrants a l'esquema del comerç de drets d'emissió, i així s'assegura una igualtat de tractament entre les instal·lacions existents i els nous entrants, sempre que aquests últims utilitzin les millors tecnologies disponibles. En principi, el 50% de la reserva esmentada es destina per a instal·lacions de cogeneració. A les quantitats anteriors s'hi han d'afegir 11,11 Mt de CO₂/any, que s'assignen a les cogeneracions que donen servei a sectors no enumerats a l'annex I de la Directiva. Així mateix, per a aquest tipus d'instal·lacions s'estableix una reserva de 0,92 Mt de CO₂/any. En total, resulten 172,31 Mt de CO₂/any, inclouent-hi la reserva.

La distribució de la reserva ha de ser per ordre de petició, fins que aquella s'exhaureixi. Si es produeix un romanent, pot ser alienat d'acord amb el que disposa la Llei 33/2003, de 3 de novembre, del patrimoni de les administracions públiques.

Els drets assignats no expedits corresponents a instal·lacions les autoritzacions de les quals s'extingeixen passen automàticament a la reserva per a nous entrants.

La definició d'instal·lació de combustió incorpora les cogeneracions de més de 20 MW associades a processos industrials no inclosos en la Directiva que produeixen energia elèctrica en règim ordinari o en règim especial.

La informació disponible sobre les instal·lacions esmentades ha estat limitada, per la qual cosa la inclusió d'aquestes instal·lacions a l'escenari de referència i al d'assignació només va ser possible una vegada finalitzat el tràmit de consulta pública.

2.D Mesures per als sectors no coberts per la Directiva

En aquest epígraf es tenen en compte els principals sectors i activitats no coberts per la Directiva 2003/87/CE, tal com especifiquen el fonament de dret 25 i el criteri 1 de l'annex III. Així s'aborden les polítiques i mesures aplicables i previstes en els sectors del transport; residencial, comercial i institucional (R&C&I); agrari; i de gestió dels residus. A més, també es preveuen accions per limitar i reduir les emissions dels gasos fluorats (que es correspo-

nen amb tres dels GEI objecte del Protocol de Kyoto: HFC, PFC i SF₆).

En la taula següent es mostren les emissions d'aquests sectors i activitats els últims anys, així com les corresponents als anys de referència (1990 per als quatre primers i 1995 per als gasos fluorats). En termes generals s'observa un augment constant de les emissions del transport i de la gestió dels residus, associat al creixement econòmic que ha tingut lloc a Espanya des de mitjans de la dècada dels anys 90 i a l'esforç realitzat en la recollida i el tractament dels residus més adequat; un augment progressiu —encara que amb alts i baixos— en els sectors residencial, comercial i institucional, associat a l'ampliació de la xarxa de distribució de gas natural; una estabilització de les emissions del sector agrari per la seva estreta relació amb la superfície agrícola i la cabanya ramadera, que no mostren variacions apreciables; i un descens notable en els gasos fluorats a causa de la introducció de mesures en la fabricació d'alumini i la contenció en la producció de carburs hidrofluorats.

kt CO ₂ eq.	1990	1995	1998	1999	2000	2001	2002
Transports.....	58.505,8	67.036,8	79.741,1	84.761,5	87.313,8	91.722,1	93.956,8
R&C&I	18.104,4	20.716,5	22.355,3	23.501,2	24.843,3	25.651,2	24.615,3
Agrari.....	46.786,4	46.835,1	51.286,4	52.693,5	54.416,6	53.816,0	53.878,7
Residus	9.485,5	11.697,4	13.586,5	13.966,2	14.547,6	15.157,6	15.666,4
Gasos F.....	3.287,4	5.529,5	6.699,3	8.045,0	8.787,2	5.728,9	4.391,8
Subtotal.....	136.169,5	151.815,3	173.668,6	182.967,4	189.908,5	192.075,9	192.509,0

2.D.a Mesures horitzontals.

El sistema fiscal pot contribuir a aconseguir els objectius fixats en el Protocol de Kyoto, en la mesura que formi part d'una combinació adequada d'instruments per reduir les emissions. En aquest sentit, el sistema fiscal vigent pretén contribuir a millorar els preus relatius d'opcions que no produeixen emissions o a penes en produeixen, tenint en compte les consideracions de caràcter social i econòmic. Entre les mesures vigents destaca l'àmbit de l'impost sobre activitats econòmiques, l'impost sobre societats i l'impost sobre béns immobles, principalment mitjançant l'ampliació de les deduccions (Reial decret llei 2/2003, de 25 d'abril, de mesures de reforma econòmica, quant al foment de les energies renovables, i Reial decret 436/2004, de 12 de març, sobre primes en la producció d'energia elèctrica en règim especial), així com dels períodes màxims d'amortització de les inversions corresponents.

En el context del compliment del Protocol de Kyoto, podria ser oportú obrir un debat sobre la conveniència d'aprofundir en la utilització de la fiscalitat com a instrument per millorar el medi ambient, en general, i per reduir les emissions dels sectors no coberts per la Directiva, en particular.

Tret de la política fiscal, la modificació del sistema de primes a la producció d'energia elèctrica en règim especial (cogeneració i renovables), mitjançant el Reial decret 436/2004, de 12 de març, contribueix a assolir els objectius del Pla de foment de les energies renovables 2000-2010. En primer lloc, perquè dota de més estabilitat el règim retributiu vigent i, per tant, millora la confiança dels potencials inversors en nova capacitat de generació elèctrica amb fonts renovables i, en segon lloc, perquè millora la retribució per quilowatt hora generat per a diferents tecnologies. La retribució percebuda per quilowatt

hora generat amb fonts renovables, per damunt del preu mitjà de mercat de l'electricitat, constitueix la forma d'internalitzar els beneficis mediambientals de l'electricitat renovable.

D'altra banda, l'estalvi i l'eficiència en el consum d'energia impliquen l'adopció d'un conjunt de mesures destinades a la utilització racional de l'energia, que actuïn sobre la demanda per reduir el seu consum o afavorir la utilització de les formes menys contaminants mitjançant la discriminació de l'oferta en distribució. Així, a finals del 2003 es va aprovar l'«Estratègia d'estalvi i eficiència energètica a Espanya 2004-2012» (E4), que ha de contribuir a la consecució dels tres objectius bàsics de la política energètica, comunitària i espanyola. En primer lloc, garantir el subministrament d'energia en un escenari caracteritzat per l'alt grau de dependència energètica exterior d'Espanya; en segon lloc, millorar la competitivitat per la via de la utilització eficient dels recursos energètics; i en tercer lloc, fomentar la protecció del medi ambient i compatibilitzar el progrés econòmic i el benestar derivat d'un entorn ambiental més net.

Quant al foment de la cogeneració com a mètode eficient per a la generació de calor i electricitat, la transposició de la Directiva 2004/8/CE proporciona el marc regulador adequat.

Com a continuació de l'esforç anterior, que va conduir a l'aprovació de l'E4, l'Administració General de l'Estat està preparant una proposta de Pla d'acció 2004-2007 que inclou mesures complementàries a l'E4. L'objecte d'aquest Pla d'acció és concretar actuacions que s'han d'abordar a curt termini, i identificar els responsables de la seva posada en marxa en els tres nivells de l'Administració (estatal, autonòmic i local). El Pla d'acció quantifica, així mateix, el pressupost públic necessari per a la posada en marxa efectiva de les mesures i identifica l'origen dels fons públics que s'han de comprometre per aconseguir els estalvis previstos.

2.D.b Sector del transport.

El transport representa una activitat essencial en la nostra societat, ja que participa en l'activitat econòmica tant en la seva funció d'entrada del sistema productiu com per ser una activitat que els ciutadans fan per satisfer la seva demanda de mobilitat en relació amb els seus desplaçaments al treball, als llocs de compra i d'oci. El transport i, en concret, les infraestructures han constituït elements essencials de la política econòmica en haver contribuït, juntament amb altres actuacions, al desenvolupament econòmic i social, a la vertebració del territori, a la integració i cohesió de l'espai, i a la millora de les condicions d'accessibilitat. Però el transport també és responsable de gran quantitat d'impactes socials i ambientals: contaminació atmosfèrica, soroll, accidents, fragmentació del territori, congestió, dependència energètica, etc. El repte de la política de transport espanyola, per tant, consisteix a trobar un balanç savi i just entre els seus efectes positius i els seus impactes negatius, especialment, a aconseguir harmonitzar la mobilitat i l'accessibilitat amb els nostres compromisos internacionals en la protecció del clima i, per tant, en la reducció de les emissions de GEI del transport.

La configuració de la mobilitat interior interurbana a Espanya ha variat considerablement en els últims cinquanta anys. Si bé a mitjan segle XX el ferrocarril era la forma de transport predominant tant per a viatgers (60%), com per a mercaderies (36%), aquesta posició ha estat ocupada pel transport per carretera, amb una participació modal a l'entorn del 90% en el transport de viatgers i del 80% en el cas de mercaderies. L'anàlisi fiable de la mobilitat urbana es dona només des de l'any 1988 i ens informa que aquesta mobilitat urbana ha crescut de forma espectacular, ja que s'ha duplicat el transport de viatgers i ha augmentat un 25% en el cas del transport de mercaderies. També és interessant destacar el fort increment experimentat pel transport aeri, sobretot en el cas del transport de viatgers.

Per aquestes raons, el sector del transport a Espanya ha experimentat, durant els últims anys, el més gran creixement quant a consum d'energia, ja que la demanda de transport s'ha incrementat a ritmes superiors al PNB, fet que ha provocat que les majors eficiències dels vehicles quedin eclipsades pel creixement més elevat de la mobilitat. Si es repassa l'evolució dels principals indicadors del transport, es posa de manifest que el parc mòbil de vehicles s'ha duplicat respecte de l'any 1985, que el nombre i la longitud dels desplaçaments s'ha incrementat i que, per tant, no només ha crescut el consum d'energia del sector, sinó que també ho ha fet la seva intensitat energètica, un 30% superior que la de l'any 1985. Actualment el sector del transport consumeix el 36% de l'energia final del nostre país, energia que prové, en un 99%, de derivats del petroli, el que converteix aquest sector en el segon contribuent d'emissions de GEI més gran. No obstant això, les previsions tendencials per a la pròxima dècada situen el transport com el sector amb més creixement del consum d'energia, amb un 4,2% de mitjana anual entre 2000 i 2012, fet que si es manifestés convertiria el transport en l'emissor de GEI més gran del nostre país.

Per aquests motius, el sector del transport a Espanya s'ha de transformar ràpidament durant els pròxims anys, ja que altrament no hi haurà la possibilitat que el nostre país compleixi el Protocol de Kyoto. Per això, s'ha de posar en servei un conjunt de mesures per tal de complir la seva part de responsabilitat en les emissions de CO₂ i, juntament amb l'esforç dels altres sectors afectats, aconseguir donar compliment a l'escenari de reducció assumit a l'actual PNA. El principal requisit per reduir les emissions del sector del transport consisteix a integrar la variable del canvi climàtic en les decisions que sobre el sector de transport s'han d'adoptar durant els pròxims anys, tant a

nivell d'infraestructures com en el camp dels serveis del transport (el Ministeri de Foment està redactant actualment el Pla estratègic d'infraestructures i de transport, que és objecte d'avaluació ambiental estratègica).

Conseqüents amb l'increment del consum de combustibles fòssils, les emissions de GEI del sector del transport són les que més han crescut durant els últims anys, a un ritme de gairebé el 5%, molt superior al percentatge d'increment anual del PNB espanyol. S'estima que el sector del transport (per carretera, aeri i marítim) aporta més del 22% de les emissions espanyoles de GEI. Les raons explicatives d'aquest fenomen són diverses: la taxa de motorització elevada i el seu ritme de creixement vertiginós; l'increment tan espectacular de les inversions en infraestructura de carreteres d'alta capacitat, el que ens ha col·locat al capdamunt dels països europeus; el descens progressiu dels costos del transport privat per carretera experimentat durant els últims 25 anys, fet que ha provocat la dispersió d'activitats en el territori i l'increment de la participació del transport en l'estructura productiva, de distribució i consum; i finalment, el model d'ordenament urbà basat en la construcció de baixa densitat, en l'especialització d'usos del sòl i en la fragmentació del territori. Aquestes forces «motrius» o directores del procés d'increment de la mobilitat i de la demanda de transport al nostre país són difícils de modificar i reconduir. No totes les competències per fer-ho recauen en l'àmbit de l'Administració General de l'Estat, però sembla adequat considerar que aquesta ha de tenir un paper coordinador destacat per tal d'establir una política de transports que, entre altres objectius, tingui el de reduir les emissions contaminants.

Actualment, com s'ha esmentat, s'està implementant l'E4, aprovada pel Govern el mes de desembre de 2003 per al període 2004-2012. L'estratègia E4 no planteja com a objectiu directe reduir les emissions de GEI del transport, sinó incrementar l'estalvi i l'eficiència en l'ús de l'energia, la qual cosa, evidentment, provocarà un estalvi en algunes emissions contaminants, en particular les de CO₂. L'estratègia E4, en el sector del transport, no pretén estalviar combustible en termes absoluts, sinó fer que el creixement del consum de combustible fòssil no sigui tan ràpid. Si el consum actual és de 35.000 kTEP aproximadament, l'estratègia E4 ha d'intentar que l'any 2012 la demanda de combustibles fòssils en el transport no superi els 48.000 kTEP, 4.700 kTEP menys de la xifra que hauria assolit el seu consum en cas que no existís l'estratègia E4 (escenari tendencial, aproximadament 53.000 kTEP l'any 2012). Per aquestes raons, l'estratègia E4, per si sola, no podrà contenir el creixement de les emissions del transport canalitzant-les en els nivells que marca el PNA.

A continuació es resumeixen les actuacions que preveu l'estratègia E4. En el sector del transport les mesures s'han classificat en tres grups, tal com segueix:

1. Canvi modal:

Plans de mobilitat urbana: aparcaments d'enllaç, regulació d'aparcaments, millora del transport públic, foment de la mobilitat no motoritzada, regulació de la càrrega i descàrrega i regulació de l'accés als centres urbans.

Plans de transport per a empreses: cotxe compartit, teletreball, llançadores i ajudes en els abonaments de transport.

Millorar els mitjans col·lectius de transport per carretera: intercanviadors modals, integració dels sistemes d'informació i regulació de les concessions.

Incrementar la participació del ferrocarril en el transport de viatgers: suport als corredors AVE, paquets ferroviaris, integració lògica.

Incrementar la participació del transport marítim de mercaderies: ports secs i «short sea shipping» (navegació marítima de curta distància).

2. Ús eficient del transport:

Millorar la gestió de les infraestructures de transport: carril VAO, carrils prioritaris, disseny dels vials i mesures per reduir el trànsit.

Millorar la gestió de flotes per carretera: eines de gestió telemàtica i xarxes de control logístic.

Millorar la gestió del trànsit aeri: optimització de les rutes i de les operacions en els aeroports.

Conducció eficient del vehicle privat.

Conducció eficient de camions i autobusos.

Bones pràctiques en el trànsit aeri: navegació, operacions d'aterratge i enlairament, i disminució del «tankering» (transport addicional de combustible aprofitant les diferències de preu entre aeroports).

3. Millora d'eficiència energètica dels vehicles:

Renovació de la flota de transport per carretera, aèria, marítima i del parc automobilístic.

Els estalvis d'emissió que preveu l'estratègia E4 sumarien al voltant de 14 Mt de CO₂eq. en el període 2005-2007, insuficients per donar compliment al PNA. Per aconseguir la reducció necessària en el transport, l'Administració General de l'Estat, en coordinació amb altres administracions, posarà en pràctica altres mesures complementàries que es poden agrupar de la manera següent:

1) Millora d'eficiència i ús de combustibles alternatius.—En primer lloc, l'ús de combustibles alternatius en el transport, la importància dels quals queda recollida en el Pla de foment de les energies renovables, que preveu per a l'any 2010 que la utilització de biocarburants serà de 500 kTEP. Com que aquesta quantia és encara molt exigua respecte al total de combustibles fòssils utilitzats en el transport (actualment més de 30.000 kTEP), sembla convenient preveure una revisió a l'alça d'aquestes previsions, amb la finalitat d'incrementar el percentatge de combustibles alternatius usats en el transport.

Respecte a les millores tecnològiques dels vehicles, hi ha un acord amb l'Associació de Constructores Europeus d'Automòbils, que es va comprometre a posar a la venda abans de l'any 2012 vehicles que no emetessin més de 120 g CO₂/km. D'acord amb l'esmentat compromís voluntari, el Govern va posar en marxa els programes RENOVE i PREVER com una manera de renovar el parc de vehicles i de millorar l'eficiència energètica i l'estalvi d'emissions de CO₂. La posada en pràctica del Pla estratègic del transport de mercaderies per carretera (PETRA), que preveu la renovació accelerada de vehicles industrials, també concorda amb aquest compromís.

Seguint en el camp del transport terrestre i més en concret pel que fa a la millora de l'eficiència dels vehicles públics i privats, en tot el territori nacional seria molt convenient promoure una cultura de formació sobre conducció eficient i fomentar la implantació d'ordinadors a bord en els vehicles privats. Pel que fa als camions i autobusos, també convindria que la formació dels conductors professionals aconsellés un ús del vehicle que tingués en compte els factors mediambientals, entre els quals hi ha, com s'ha repetit en altres paràgrafs, la velocitat de circulació.

Respecte al transport aeri, el Ministeri de Foment està treballant en l'execució del Pla nacional de control d'emissions del transport aeri, en col·laboració amb el Ministeri de Medi Ambient, el Ministeri d'Indústria, Turisme i Comerç, i amb la participació del sector privat, incloent-hi companyies aèries i aeroports, que conté, com a principals mesures i línies d'actuació per reduir les emissions de GEI de l'aviació civil les següents:

Renovació de flotes.

Millores en sistemes de trànsit aeri.

Millores operacionals.

Reducció de la pràctica del «tankering».

Increment de factors d'ocupació.

Millora de la gestió energètica d'instal·lacions.

Codis de bones pràctiques amb companyies aèries.

2) Foment de la intermodalitat.—Les àmplies possibilitats que obre la intermodalitat són indispensables per donar compliment al PNA. És a dir, transferir part de l'increment de la demanda de transport des de modes intensius en l'ús de l'energia i en la producció de GEI (transport aeri i transport privat per carretera) cap a altres formes molt més eficients des del punt de vista ambiental (transport públic, ferrocarril i transport marítim). Però la intermodalitat necessita unes infraestructures específiques i una reglamentació adequada. Les dues coses, per tant, demanen temps abans de començar a donar fruits estimables. És necessari treballar-hi com més aviat millor, però els resultats no començaran a arribar —a excepció del transport públic urbà—, per molt de pressa que s'avanci, fins després del període 2005-2007.

Amb aquest i altres objectius, el Ministeri de Foment ha d'elaborar durant els propers mesos un Pla estratègic d'infraestructures i de transport. Aquest document ha de permetre tenir en compte els compromisos del PNA i integrar-los, de manera que els possibles creixements de la mobilitat i de la demanda de transport no suposin increments incompatibles amb les emissions de GEI que preveu el PNA.

La posada en marxa de mesures efectives i d'implantació en el terreny de la intermodalitat, on és necessari fer infraestructures i canvis importants en el règim legal del transport, no són polítiques que obtinguin resultats immediats. Les mesures purament tecnològiques tampoc no sembla que puguin oferir resultats significatius ni a curt ni a mitjà termini. Com afirma la mateixa estratègia E4 «l'augment de l'eficiència energètica és insuficient per al compliment d'aquests compromisos i són necessàries altres mesures complementàries per assolir-los», ja que com acabem de comprovar, les possibilitats de millora en l'eficiència són reduïdes per comparació als creixements previsibles en la demanda de transport.

3) Actuacions en entorns urbans.—En aquesta línia s'hauria d'esmentar, en primer lloc, que més del 50% de les emissions de GEI del transport es fan en àrees urbanes subjectes a nivells de congestió elevats i on el soroll i la resta d'emissions contaminants estan provocant seriosos problemes ambientals i de salut. La regulació cap a un ús més baix de l'automòbil privat en les ciutats és més fàcil, més ràpid i més comprensible pels ciutadans. Actualment hi ha alternatives al cotxe privat com a conseqüència del desenvolupament i la millora del transport públic, i d'altra banda, a la vegada que s'aborda el problema del canvi climàtic es pot reduir el soroll, la congestió, la contaminació i els accidents. La coordinació amb l'Administració local s'hauria d'intensificar per tal de desenvolupar a curt termini polítiques que sí que podrien reduir apreciablement les emissions de GEI del transport espanyol, mitjançant l'execució de plans de mobilitat urbana, que podrien incloure mesures com ara:

Gestió del trànsit en entorns congestionats i mesures de millora de la capacitat existent.

Imposició de peatges urbans lligats a la congestió i als impactes ambientals.

Reducció de l'accés als centres urbans.

Limitació dels aparcaments i tarifes de dissuasió.

Mesures per fer minvar el trànsit.

Plans de transport públic als llocs de treball.

Millora i ampliació del transport públic.

Promoció dels sistemes no motoritzats de transport.

Logística del transport de mercaderies a la ciutat.

Per detallar algunes de les actuacions anteriors, es poden esmentar la promoció a curt termini de normatives

que facin obligatoris els plans de mobilitat en totes les ciutats de més de 100.000 habitants. També és necessària una unificació de la legislació que estableixi una regulació més restrictiva en relació amb la càrrega i descàrrega, el trànsit i l'estacionament de vehicles privats al centre de la ciutat i la mobilitat en els nous desenvolupaments urbanístics.

També com a mesures complementàries a les ja incloses a l'E4 es pot preveure l'acceleració de la creació de carrils reservats exclusivament per a formes alternatives (transport públic, bicicletes, cotxe compartit), més eficients i menys contaminants que el vehicle privat. Quant a mesures de caràcter col·lectiu, és molt convenient fomentar els plans de transports en empreses que arribin a convertir en obligatòria la posada en pràctica de plans de transport per a totes les empreses de més de 200 treballadors.

Aquestes mesures produirien no només la reducció de GEI, sinó també la millora de la qualitat ambiental i social de les ciutats, ja que aquestes actuacions indirectament provoquen una reducció del soroll, dels accidents, de la congestió, de la contaminació per altres substàncies, i la millora de la qualitat de vida i de l'accés de la societat a l'espai públic urbà.

4) Altres mesures.—Fora dels entorns urbans, la reducció de les emissions de GEI és més complexa i podria necessitar més temps. Com ja es va dir, el foment de la intermodalitat necessita inversions fortes en infraestructures i també necessita modificar el marc normatiu del transport, elements que demanen una programació a més llarg termini.

Finalment, s'han d'estudiar diferents mesures per reduir la velocitat en el transport, l'impacte positiu de la qual no només afecta l'emissió de GEI, sinó que també es fa sentir en la disminució de l'accidentabilitat i en l'increment de la seguretat.

2.D.c Sectors residencial, comercial i institucional.

En aquest epígraf es preveuen tant l'edificació com els consums energètics de les instal·lacions dels edificis, bé siguin fixes (calefacció, climatització, producció d'aigua calenta sanitària i il·luminació) o bé es corresponguin amb el seu equipament (cuina, electrodomèstics i ofimàtica).

L'any 2000, el consum d'energia del sector edificació va pujar a gairebé 14,5 MTEP, dels quals al voltant de 8,9 MTEP van correspondre a un consum residencial i uns 5,6 MTEP, a consum terciari. Al voltant del 75% del consum total d'energia que es produeix a les llars —consum residencial— queda dins de l'àmbit definit en aquest sector d'edificació, on la calefacció correspon a la part més important, seguida de l'aigua calenta. Per part seva, la intensitat energètica residencial està augmentant a Espanya des de mitjan dels vuitanta, encara que la mitjana de la Unió Europea porta tres lustres amb lleugeres oscil·lacions dins una tendència a l'estabilitat o, fins i tot, a la reducció d'aquest indicador. En el cas d'Espanya, en aquest període s'ha produït un fort augment de les dotacions dels habitatges i els nivells de confort, amb un ús cada vegada més estès, entre altres elements consumidors, dels sistemes de calefacció centralitzats —individuals o col·lectius— enfront de l'escalfament parcial de l'habitatge per aparells aïllats.

Pel que fa al consum d'energia en el sector serveis (o terciari), està registrant forts creixements i ha multiplicat el seu consum, entre 1980 i 2000, per més de 2,5. Del consum terciari total, en l'actualitat, més del 80% queda dins l'àmbit definit en aquest sector d'edificació. També ha augmentat la intensitat del sector terciari des de 1985, influïda en bona mesura per la generalització cada vegada més estesa dels sistemes de climatització —calor i fred— en els nous edificis del sector. Com a mitjana a la Unió Europea, des de 1990, s'ha reduït aquesta intensitat.

A l'hora d'avaluar els objectius d'estalvi d'energia en el sector d'edificació, és necessari tenir en compte que la llarga vida dels edificis i les seves instal·lacions fixes, el seu nombre elevat i la dispersió, així com els seus relativament petits consums considerats individualment, fa que la rendibilitat econòmica de les mesures tècniques adreçades a l'estalvi als edificis existents sigui baixa i la seva implantació, difícil. Per aquest motiu, es consideren més adequades les mesures que s'introdueixin en la fase de disseny dels edificis i es fixin, via normativa, uns requisits mínims d'eficiència energètica i s'informi el comprador, o l'usuari, de l'eficiència energètica del seu edifici, en la línia del que proposa la Directiva 2002/91/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 16 de desembre de 2002, relativa a l'eficiència energètica dels edificis.

Fruit de l'anàlisi de les mesures proposades en la ja reiterada E4 per al sector d'edificació, és possible aconseguir el 2012 un estalvi energètic del 7,5% anual sobre un escenari tendencial, fet que suposaria un estalvi de gairebé 1,8 MTEP. L'estalvi acumulat al llarg de tot el període d'aplicació de l'estratègia s'ha avaluat en uns 6,8 MTEP, i les emissions evitades en aquest mateix període del voltant de 40 Mt de CO₂.

Les mesures analitzades s'han agrupat en dos blocs, les adreçades als edificis existents i les que afecten les noves edificacions. En el primer cas, les mesures afecten l'envoltant de l'edifici, les instal·lacions tèrmiques i la il·luminació. Els instruments per aplicar-les són en uns casos normatius, com l'aplicació del futur Codi tècnic de l'edificació en determinades actuacions de rehabilitació, o les previstes en la revisió en curs del Reglament d'instal·lacions tèrmiques d'edificis (RITE), mentre que en altres casos són de promoció mitjançant les línies de suport oportunes. Per part seva, les recollides en el segon bloc responen, fonamentalment, a les noves directrius que marca la Directiva 2002/91/CE, relativa a l'eficiència energètica dels edificis.

Tant en el cas d'edificis existents com en el de nous, s'han avaluat les mesures de manera diferenciada per al sector domèstic (residencial) i per al terciari.

Als edificis existents, les accions sobre l'envoltant de l'edifici (façanes i cobertes) tindrien com a objectiu actuar sobre el 5% del parc, fet que suposaria actuar sobre 91 milions de m², i les mesures sobre les instal·lacions suposarien la substitució del 50% de les calderes, climatitzadores i grups de fred existents, que condicionen uns 6,5 milions de m². Aquestes mesures, juntament amb la introducció de llums de baix consum en el sector domèstic comporten una inversió de 8.332 M€ i impliquen un estalvi energètic anual de 1.094 kTEP. Per la seva banda, l'aplicació de la Directiva 2002/91/CE als nous edificis suposarà una inversió associada de 5.505 M€ i un estalvi energètic anual de 679 kTEP.

Els ajuts públics (o cost de superació de barreres) previstos al llarg del període d'aplicació de l'estratègia, en el sector d'edificació, pugen a 577 M€ destinats, en la seva pràctica totalitat, a facilitar que s'adoptin mesures en el conjunt d'edificis existents.

Quant a l'equipament de les llars, aquest s'ha incrementat de manera important els últims anys, especialment des de la segona meitat dels 90. Hi ha aparells amb penetració pràcticament del 100% com la rentadora, el frigorífic i la cuina, l'evolució en vendes dels quals està lligada a l'increment del nombre de llars. Altres, com és el cas del rentaplats, el microones o l'aspiradora, han experimentat creixements importants que van lligats a un equipament més gran. L'equipament audiovisual ha crescut considerablement els últims anys. Així, la taxa mitjana de televisors per llar és superior a 1,4, el vídeo és present en més del 70% de llars i en més d'un 60% hi ha una cadena HI-FI. Quant a l'equipament ofimàtic, cal destacar que més d'un terç de les llars espanyoles té algun

ordinador personal i que, de les més de 800.000 empreses registrades a Espanya, més del 91% té equipament informàtic, on la mitjana gairebé és de nou ordinadors per empresa.

Globalment, el sector d'equipament va tenir un consum d'energia l'any 2000 de 3.462 kTEP, dels quals 461 kTEP van correspondre a equipament informàtic, en la seva gran part associat al sector terciari, encara que al voltant de 20 kTEP es consumeixen en el residencial. Per la seva banda, la resta del consum del sector equipament l'any 2000, és a dir, l'equipament residencial, a excepció de l'informàtic, està avaluat en 3.001 kTEP i, d'aquests, el 60% correspon a electrodomèstics i pràcticament la resta a cuina. Actualment l'aire condicionat a les llars no suposa un consum rellevant. És necessari destacar que l'energia utilitzada per aquests equipaments (sector domèstic i terciari), encara que només contribueix al consum final d'energia amb una mica menys d'un 4%, representa al voltant del 15% del consum total d'energia elèctrica en l'àmbit nacional.

A la cuina, el pes de l'energia elèctrica s'està incrementant per l'augment de la penetració de plaques vitroceràmiques i forns microones; no obstant això, encara segueix sent majoritari l'ús del gas, que en conjunt significa un 58% de consum energètic per a cuines. Quant a la classe d'eficiència dels electrodomèstics utilitzats a les llars, encara són reduïdes les vendes d'aparells de les classes més eficients (A i B), encara que s'observa algun augment els últims anys. En assecadores i congeladors són pràcticament inexistentes les vendes de les classes A i B, i són les rentadores les que més vendes registren de la categoria A. El preu elevat dels electrodomèstics més eficients i la falta d'informació sobre això expliquen, en part, la baixa penetració dels electrodomèstics eficients.

D'acord amb les previsions de l'E4, el consum d'energia l'any 2012 del sector equipament residencial i ofimàtica s'eleva a 4.687 kTEP en un escenari tendencial, mentre que aplicant mesures el consum en aquest mateix any puja a 4.278 kTEP. Per tant, l'estalvi anual el 2012 com a conseqüència de l'E4 s'ha avaluat en 409 kTEP, i l'estalvi acumulat al llarg de tot el període d'aplicació de l'estratègia s'eleva a 2.450 kTEP. Així mateix, les emissions evitades entre 2004 i 2012 pugen a 14,5 Mt de CO₂.

Pel que fa a les mesures proposades en el sector per assolir els objectius assenyalats, es tracta, fonamentalment, de fomentar la implantació progressiva d'electrodomèstics de classe A (d'alta eficiència energètica) a través de mesures que n'incentivin la compra, campanyes de promoció, acords voluntaris amb els agents del mercat, etc., de manera que l'any 2012 s'arribi a una quota de mercat del 40%. Entre les barreres que dificulten la consecució dels objectius es pot assenyalar: l'eficiència energètica no és una prioritat a l'hora de comprar —excepte en la gamma blanca, on té determinada rellevància—, la falta d'informació als consumidors, el gran dispersió en la distribució i venda d'equips. La inversió associada prevista —a càrrec dels agents del sector— al llarg de tot el període 2004-2012, per aconseguir els objectius d'estalvi, puja a 1.646 M€ i els ajuts públics, a 220 €.

El Ministeri d'Habitatge està desenvolupant un conjunt de mesures destinades a intensificar l'estalvi energètic en l'edificació i equipament d'aquesta, mitjançant la modificació de la legislació estatal corresponent.

2.D.d Sector agrari.

Gran part de les mesures del sector agrari es van posar en marxa al llarg dels anys 90, en particular les «Mesures d'acompanyament de la política agrària comuna», establertes mitjançant el Reglament (CE) núm. 1257/1999; encara que algunes derivaven del Reglament (CEE) núm. 2078/92, que des de l'any 1994 s'aplica a Espanya. Algunes de les anomenades mesures agroambientals, com

són el foment de l'agricultura extensiva o el foment de la formació agroambiental, han incidit en les pràctiques agràries cap a sistemes més respectuosos amb el medi ambient i, per tant, cap a la reducció d'emissions. Aquestes mesures estan regulades en l'actualitat mitjançant el Reial decret 708/2002, de 19 de juliol, modificat pel Reial decret 172/2004, de 30 de gener.

Com que un dels objectius per reduir l'efecte hivernacle és fomentar l'absorció de diòxid de carboni, una altra acció d'interès és el repoblament de sòls agrícoles, implantada pel Reglament (CEE) núm. 2080/92, i complementada mitjançant el Reial decret 6/2001, de 12 de gener. Altres mesures en marxa i que afecten les emissions dels sòls agrícoles les preveu la Directiva 91/676/CEE. Arran d'aquesta Directiva s'han designat a Espanya un seguit de zones vulnerables a la contaminació per nitrats d'origen agrari i s'han desenvolupat uns programes d'actuació per comunitat autònoma. El programa d'actuació recull una sèrie de pràctiques agràries tendents a disminuir la utilització d'adobs nitrogenats tant d'origen animal com orgànics. Els programes afecten també les pràctiques de reg de les zones vulnerables, i intenten disminuir les pèrdues de nitrogen per lixiviació i escorrentia, de manera que es reduïren també les emissions indirectes dels sòls.

A més, dins el marc de la política agrària comuna, el nou Reglament (CE) núm. 1782/2003 introdueix una condició per percebre els pagaments: una sèrie de requisits legals relacionats amb el respecte del medi ambient, la seguretat alimentària per al consum i les normes sobre el benestar animal, i l'incompliment del qual pot suposar que es reduïxi i fins i tot s'anul·li l'import total dels pagaments directes. L'adaptació a la normativa espanyola del Reglament permet reduir encara més les emissions mitjançant la prohibició total de la crema de rostolls, residus de conreus i pastures per a bestiar. A més, la possibilitat d'assessorament que estableix el nou Reglament (CE) núm. 1782/2003 pot remeiar alguns problemes de fertilitzacions excessives, que segons enquestes d'opinió recents es produeixen per manca d'aquest tipus de serveis.

Per tant, es pot concloure que ja estan en marxa moltes mesures que suposen reduccions de les emissions del sector agrari, on s'observa estalvi en la utilització de la maquinària agrícola i de fertilitzants nitrogenats, així com millores en la gestió de les dejeccions i la crema de residus. Per la seva banda, les emissions per fermentació entèrica dels rumiants i conreu d'arròs es mantenen pràcticament constants. En conseqüència, les emissions esperades per a l'any 2010 són inferiors a les corresponents a l'any 2001, i indiquen un esforç clar en un sector amb un potencial de reducció de les emissions limitat.

2.D.e Gestió dels residus.

Fins a l'any 2001 s'han anat concretant les mesures legislatives necessàries per reduir les emissions dels residus, tal com especifica la Directiva 1999/31/CE. Així, per al compliment de les exigències del Reial decret 1481/2001, de 27 de desembre, és condició necessària i indispensable que hi hagi una gestió correcta dels residus en la seva fase prèvia a l'arribada a l'abocador, per a la qual cosa són diverses les normes jurídiques aplicables, entre les quals destaquen la Llei 11/1997, de 24 d'abril, d'envasos i residus d'envasos; la Llei 10/1998, de 21 d'abril, de residus, i el Reial decret 782/1998, de 30 d'abril, pel qual s'aprova el Reglament per al desplegament i l'execució de la Llei 11/1997, de 24 d'abril. Totes aquestes normes, juntament amb les directives i resolucions comunitàries de les quals emanen, recullen en el seu contingut els principis dels programes d'acció ambiental de la UE i el principi de jerarquització quant a les opcions de gestió: (1) prevenció, (2) reutilització, (3) reciclatge, (4) valorització energètica, i (5) eliminació en abocador. Els instruments per dur a terme aquestes mesures i on es fixen els objectius

que s'han de complir en cada període de vigència són els plans nacionals de residus.

El Pla nacional de residus urbans 2000-2006 es desenvolupa, entre altres, a través dels objectius específics següents: estabilitzar en termes absoluts la producció nacional de residus urbans, fet que equival a reduir la generació per càpita; implantar la recollida selectiva; reduir, recuperar, reutilitzar i reciclar els residus d'envasos; valoritzar la matèria orgànica dels residus urbans, en particular mitjançant el seu compostatge, i eliminar de manera segura les seves fraccions no recuperables o valoritzables.

L'aplicació del Pla i els seus programes (programes nacionals de prevenció, de recuperació i reciclatge, de residus d'envasos i envasos usats, de compostatge, de valorització energètica, i d'eliminació) han de conduir a una reducció notable de les emissions dels abocadors i aigües residuals, de manera que si bé en el trienni 2005-2007 les emissions encara serien un 55% superiors a les de 1990, els efectes acumulatius d'aquests plans permetrien que l'any 2010 aquestes emissions estiguessin ja un 24% per sota de les corresponents a l'any de referència.

2.D.f Gasos fluorats.

Arran de l'establiment del Programa europeu sobre el canvi climàtic i la creació d'un grup de treball sobre gasos fluorats, la Comissió Europea ha presentat una proposta de reglament sobre determinats gasos fluorats d'efecte hivernacle —COM (2003) 492—, el procés de negociació de la qual encara està en marxa. No obstant això, en l'àmbit d'aquestes actuacions, les mesures que han tingut uns efectes més notables en la reducció de les emissions de gasos fluorats han estat el canvi d'alimentació d'alúmina a les cel·les electrolítiques de la indústria de l'alumini i —en menys grau— la substitució de gasos en les unitats de recuperació a les plantes de fabricació d'amoniac.

2.E Ús previst dels mecanismes flexibles, en quina mesura s'han d'utilitzar i les disposicions adoptades i els recursos pressupostaris previstos per utilitzar-los

Com a conseqüència de les previsions de l'evolució de les emissions a Espanya per al període 2008-2012, el Govern espanyol ha decidit preveure, juntament amb l'adopció de noves mesures de reducció d'emissions, la utilització dels mecanismes de flexibilitat de Kyoto, l'ús dels quals és imprescindible per complir el compromís del Protocol de Kyoto, al mateix temps que la limitació d'emissions s'efectua de la manera més eficient i es contribueix al desenvolupament sostenible dels països en desenvolupament, i s'impulsa la transferència de tecnologies netes.

El volum total de crèdits procedents dels mecanismes de flexibilitat puja a 100 Mt per al període 2008-2012, és a dir, 20 Mt/any, fet que suposa un 7% de les emissions de l'any base.

El Govern ha de fomentar l'adquisició de crèdits destinats a cobrir l'excés d'emissions en els sectors «difusos», en particular el de transport i residencial. Les alternatives possibles abracen des dels fons internacionals ja existents, fins a la creació d'un o diversos fons espanyols de carboni.

Per aconseguir aquest objectiu, un seguit de mesures i instruments d'implementació són necessaris, i entre aquests, destaquen els següents:

L'elaboració d'una guia per a la utilització dels mecanismes basats en projectes; mecanisme de desenvolupament net (MDL) i el mecanisme d'aplicació conjunta (AC). És una guia pràctica en la redacció de la qual han col·laborat l'Administració General de l'Estat i els sectors empresarials. En el document s'estudien tots els passos que és necessari complir per registrar un projecte, així

com els actors que participen en el cicle del projecte i les respectives responsabilitats. La finalitat de la guia és posar a disposició de tècnics, tant de l'àmbit privat com de l'àmbit públic, i de qualsevol persona interessada, una eina que els ajudi a comprendre els textos legals internacionals i els faciliti, per tant, l'execució de projectes sota el Protocol de Kyoto.

El llançament d'un programa pilot espanyol de projectes per a la utilització del MDL i de l'AC. El programa pilot permet a l'Administració i als sectors empresarials disposar del coneixement pràctic que faci possible la tramitació efectiva dels projectes, i serveix d'instrument per detectar els obstacles que es troben les administracions i els promotors de projectes a l'hora d'utilitzar els mecanismes, tant en l'àmbit nacional com en l'internacional.

Quant a les opcions d'adquisició de crèdits, el Govern espanyol està avaluant les possibilitats de participar en un dels fons ja existents d'alguna institució o entitat o, ateses les dimensions de les necessitats d'Espanya quant a drets d'emissió, en la creació d'un o diversos fons espanyols de carboni.

En aquest sentit s'han mantingut contactes amb:

1. Banc Mundial (BM), que el gener del 2004 ha presentat una proposta concreta per negociar la posada en marxa d'un Fons Espanyol del Carboni gestionat pel Banc Mundial.

2. Corporació Andina de Foment (CAF), que ha posat en marxa des de 1999 el Programa Ilatinoamericà del carboni (PLAC). El mes de març del 2004, es va mantenir una reunió amb representants de la CAF en què van presentar una proposta per a Espanya, la Iniciativa Iberoamericana del Carboni.

3. Banc Europeu de Reconstrucció i Desenvolupament (BERD) que està llançant en aquests moments un Fons de Carboni Multicontribuït per a l'adquisició de «crèdits de carboni». El març del 2004 es va mantenir una primera reunió tècnica amb els serveis del BERD, i està pendent que oficialment es presenti el Fons davant el Consell d'Administració del Banc.

Amb totes aquestes institucions s'està en contacte permanent per realitzar un seguiment continu de la situació. Altres institucions com el Banc Interamericà de Desenvolupament (BID) i el Banc Asiàtic de Desenvolupament (BAD) estan realitzant activitats en matèria de canvi climàtic, centrades bàsicament en un suport a les capacitats dels països promotors de projectes MDL, i estan en una fase molt embrionària.

En l'àmbit europeu, el Banc Europeu d'Inversions (BEI), en el context de l'entrada en vigor en 2005 de la Directiva per a reducció d'emissions a la UE, ha creat un Fons d'Assistència Tècnica del Carboni. Actualment el banc està negociant amb la Comissió i abans de l'estiu s'espera en el Consell del banc una proposta detallada d'aquest Fons.

Paral·lelament al procés de consulta a institucions multilaterals s'han mantingut contactes amb diferents agents nacionals per valorar les possibilitats que en matèria de fons de carboni puguin oferir. Així, per exemple, la Companyia Espanyola d'Assegurances de Crèdit a l'Exportació (CESCE) i l'Institut de Crèdit Oficial (ICO) van presentar el gener del 2004 una proposta de constitució d'un fons espanyol amb l'objectiu de contribuir en part a cobrir el dèficit de drets d'emissió que es pretén fer a través de fons de carboni. Addicionalment, consultors privats han manifestat el seu interès a participar en aquest procés, encara que ara com ara no han concretat cap proposta.

2.F Càlcul de l'absorció per embornals

Per al càlcul de la xifra d'absorció pels embornals de carboni a Espanya en el període 2008-2012 s'ha compta-

bilitzat l'absorció produïda per activitats de repoblament i reforestació (article 3, paràgraf 3 del Protocol de Kyoto) i l'absorció causada per la gestió de sòls agrícoles i la gestió de boscos (article 3, paràgraf 4 del Protocol de Kyoto: activitats addicionals elegibles per les parts del Protocol).

Les dades utilitzades en el càlcul de l'absorció potencial pels embornals de carboni al nostre país durant el primer període compromís del Protocol de Kyoto han estat proporcionades pel Ministeri d'Agricultura, Pesca i Alimentació (en el cas de reforestació de sòls agrícoles i gestió de sòls agrícoles) i per la Direcció General per a la Biodiversitat del Ministeri de Medi Ambient (en el cas de les reforestacions fetes per les comunitats autònomes i la gestió de boscos).

Per al càlcul del carboni absorbit per les formacions boscoses s'han utilitzat les guies de bones pràctiques per a ús del sòl, canvis d'ús del sòl i silvicultura elaborades per l'IPCC (Grup Intergovernamental d'Experts sobre el Canvi Climàtic). En el cas de les dades de gestió de sòls agrícoles s'han utilitzat factors de conversió extrets de documentació especialitzada.

El volum total d'absorció per embornals suposa un 2% de les emissions de l'any base.

Entre les mesures que s'hi preveuen hi ha les següents:

1) Activitats agrícoles:

Reducció o supressió del conreu per evitar pèrdua del carboni emmagatzemat en els sòls (utilització de sembra directa...)

Establiment, en els conreus arboris, d'una coberta vegetal herbàcia a terra, que fa augmentar la capacitat de captació dels sòls.

Foment de la producció integrada i la producció ecològica.

Retirada de terres de conreu.

Millor tractament de les superfícies posades en regadiu, ja que si es modifica la gestió dels regs s'influeix sobre la capacitat de captació de la vegetació i els sòls.

Substitució de conreus herbacis per conreus llenyosos.

Substitució de conreus llenyosos per altres conreus llenyosos de més capacitat d'absorció.

2) Activitats forestals.—Entre les activitats forestals

que es comptabilitzen com a embornals de carboni per al període 2008-2012 destaquen:

Restauració de la coberta vegetal mitjançant accions silvícoles adequades.

Augment de superfície forestal per mitjà d'activitats de repoblació.

Establiment d'accions preventives per evitar els incendis forestals, centrades en la silvicultura.

Promoció de l'expansió dels boscos per adaptar les formacions boscoses al canvi climàtic previst.

Millora dels coneixements i la informació de l'estat sanitari dels boscos.

Seguiment i control de l'acció i els efectes dels diferents agents perjudicials que actuen sobre els boscos espanyols (factors biòtics, abiòtics, contaminants i factors climàtics).

Prevenició i control de malalties i plagues mitjançant accions silvícoles (específicament orientades a millorar l'estat de salut dels boscos).

Protecció i recuperació de boscos i sòls agrícoles afectats per l'expansió de la desertificació que regulen el règim hídric i protegeixen el sòl dels processos erosius en el marc de la restauració dels ecosistemes i les àrees degradades.

Restauració de les zones afectades per incendis, contaminació, activitats agrícoles, mineres, industrials, extractives o malmeses seriosament per factors biòtics o abiòtics.

2.G Consideració de la política energètica i garantia que se segueix una via coherent amb el compliment del PK

Perspectives energètiques.—El creixement del consum primari o total d'energia és previsible que canviï substancialment en la pròxima dècada, fonamentalment associat a la mateixa evolució de l'economia, les noves ofertes energètiques, la introducció de noves tecnologies i la progressiva saturació d'alguns mercats. També les previsions indiquen que en el període 2005-2012 la intensitat energètica primària de l'economia espanyola tindrà un punt d'inflexió, i tendirà a estabilitzar-se els últims anys del període.

El balanç energètic futur espanyol està marcat per una aportació més gran d'energies netes i renovables, una participació creixent del consumidor final en el context d'un mercat liberalitzat, que asseguri un ús racional i eficient de l'energia i una introducció massiva de tecnologia que permeti un increment sensible de l'eficiència energètica.

Quant al balanç energètic per productes, les estimacions a l'entorn de l'any 2012 indiquen que seguirà sent predominant el pes dels hidrocarburs, i entre aquests el gas natural, la font energètica de més creixement. El consum de petroli augmentarà menys que el total d'energia, encara que mantindrà un pes pròxim a la meitat del total, a causa de la seva utilització com a combustible en el sector del transport, que és el de més creixement de demanda.

Quant a les energies renovables, atès l'increment actualment previst de la demanda d'energia, superior a les previsions realitzades en el Pla de foment de les energies renovables, es veuran augmentades les produccions d'alguns tipus d'energia que hi figuren, a fi de mantenir l'objectiu que les energies renovables aportin el 12% del consum total d'energia al final del període de previsió.

El consum d'energia final a Espanya a l'escenari probable en el període de previsió s'estima que creixerà el 3,48% anual. El creixement el 2000-2006 s'estima en un 3,8% anual, amb un 3,25% anual entre el 2006-2012. Aquesta desacceleració del creixement es justifica, malgrat l'alt creixement econòmic previst, per la millora d'eficiència energètica i la progressiva saturació d'alguns mercats al final del període de previsió.

La demanda d'energia elèctrica final s'estima que augmentarà el 4,5% el 2000-2006 i el 3,5% el 2006-2011, amb una mitjana en el període de previsió del 3,75% anual. Aquesta taxa suposa acostar el seu creixement al del PIB, el que es correspon amb un mercat més desenvolupat que l'actual i lleugerament per damunt de la taxa de creixement de l'energia final total a causa de l'alt creixement de la demanda en el sector serveis, de l'augment significatiu del nombre de llars i de l'equipament més complet d'aquestes, juntament amb la continuïtat de l'augment de capacitat de sectors industrials el consum energètic dels quals és fonamentalment elèctric.

Comparant les taxes de variació del PIB, de la demanda elèctrica final a Espanya i dels seus preus, s'observa una convergència progressiva des dels anys 80, encara que amb un creixement més gran de la demanda elèctrica els últims anys, derivada no només del creixement econòmic sinó també del descens significatiu de preus en termes reals, fet que ha provocat un augment de la intensitat elèctrica per augment de l'equipament de les llars, nous usos i creixement en el sector serveis i indústria intensiva en consum elèctric.

El consum d'energia primària a Espanya creixerà a una taxa del 3,09% anual, taxa inferior a la de l'energia final, a causa de l'estructura de generació elèctrica prevista. Aquesta demanda s'obté com a resultat de sumar al consum d'energia final no elèctric els consums en els sectors energètics (consums propis i consums en transformació, especialment en generació elèctrica) i les pèrdues.

En l'estructura de proveïment s'observa un canvi important respecte a la situació actual, ja que augmenta de manera important el pes del gas natural i les energies renovables i baixa el del carbó i l'energia nuclear, tot això derivat, fonamentalment, del canvi en l'estructura de generació elèctrica. El petroli perd pes lleugerament, perquè creix menys que el total d'energia, però es manté com la principal font de proveïment energètic.

El consum total de carbó baixarà un -3,66% anual; el 85% del consum total el 2012 correspondrà al de les centrals elèctriques.

El consum total de petroli presentarà un increment anual del 2,34%, taxa significativament inferior a la del total d'energia i derivada dels consums finals, en particular del transport, ja que el seu pes en l'estructura de generació elèctrica és poc significatiu i encara baixarà més perquè se substituirà per gas natural, especialment en els sistemes elèctrics extrapeninsulars.

La demanda total de gas natural el 2012 es configura com l'energia primària que més creix, amb un augment del 9,01% anual, i el seu pes en el consum total d'energia arribarà a un 22,5%. Tant en petroli com en gas, s'estima que el creixement de la demanda s'alentirà en l'últim quinquenni del període de previsió, coincidint amb la saturació progressiva d'algunes demandes finals.

Les energies renovables, incloent-hi la hidràulica, contribuiran el 2012 al balanç total amb una anotació superior al que preveu el Pla de foment. Aquesta xifra suposa un 12,0% del total d'energia demandada el 2012.

La producció d'energia elèctrica d'origen nuclear arribarà a un pes del 9,5% del total d'energia primària el 2012, quan el 2003 és de l'11,8%. En generació elèctrica passarà de contribuir del 23,5% actual al 19,4% l'any 2012.

2.H Garantia que no s'expedeixen més drets dels que resulten de l'aplicació estricta dels criteris d'assignació i consistència amb l'avaluació de progrés en l'àmbit del mecanisme de seguiment de les emissions

Els últims anys l'evolució de les emissions totals allunya Espanya de l'objectiu assumit en el Protocol de

Kyoto. La utilització dels mecanismes de flexibilitat i la captació de carboni per part dels embornals ha de pal·liar en part l'esforç associat al compliment, i s'ha de passar de +15% a un +24%. No obstant això, estariem parlant d'una reducció a partir de l'any 2002 fins a 2010 de l'ordre del 16%. Aquesta reducció només es pot aconseguir mitjançant una assignació severa de drets als sectors afectats per la Directiva.

Respecte a l'avaluació del progrés actual, és necessari assenyalar que l'anàlisi que ha conduït a l'assignació de drets que conté aquest Pla es basa, en una bona part, en informació extreta de l'Inventari nacional d'emissions de gasos a l'atmosfera. Es tracta, per tant, d'informació plenament coherent amb la que s'ha tramès a la Comissió en l'àmbit de la Decisió 280/2004/CE, relativa a un mecanisme per al seguiment de les emissions de GEI a la Comunitat i per a l'aplicació del Protocol de Kyoto. Com ja s'ha assenyalat més amunt, amb motiu de l'elaboració del PNA s'han fet revisions metodològiques que milloren la qualitat de l'Inventari. En tot cas, el resultat de les revisions s'incorpora a l'Inventari nacional, per la qual cosa la coherència de la informació està garantida i l'avaluació del progrés actual és coherent amb el PNA.

Quant a l'avaluació de progrés futur, recentment es va produir una comunicació en què s'assenyalaven les principals novetats fins aquell moment, que contenien, per exemple, informació rellevant de l'E4. D'altra banda, les mesures addicionals que està desenvolupant el Govern i s'esmenten en el Pla són objecte de comunicació en un futur (seria el cas del Pla d'acció associat a l'Estratègia d'eficiència energètica i l'Estratègia de canvi climàtic).

2.1 Si s'han de subhastar drets, percentatge i implantació del procés

Els drets de la reserva de nous entrants que eventualment no són utilitzats han de ser subhastats, si s'escau.

3. Repartiment de drets per activitats

L'escenari d'assignació per als sectors industrials es detalla en el quadre següent.

Sector	1990 M Tm CO ₂	2000 M Tm CO ₂	2001 M Tm CO ₂	2002 M Tm CO ₂	Mitjana 2000-2002		Peticions sectorials (1) 2006	Assignacions 2006			Grau de cobertura/ Peticions %
					M Tm CO ₂	PM/90 %		Sense reserva (A)	Reserva (B)	Total A+B	
Generació elèctrica (2).....	61,61	86,77	81,26	95,95	87,99	42,82	92,40	84,56	1,84	86,40	93,51
Refinació de petroli (3).....	12,64	15,25	14,99	14,86	15,03	18,94	16,57	15,25	0,72	15,97	96,39
Siderúrgia (4).....	13,83	10,79	10,74	10,85	10,79	-21,96	12,30	11,23	0,71	11,94	97,07
Ciment.....	21,14	24,99	25,68	26,58	25,75	21,81	30,08	27,25	1,25	28,50	94,73
Calç.....	1,58	2,09	2,08	2,20	2,12	34,69	2,74	2,28	0,16	2,44	89,15
Ciment i calç.....	22,72	27,08	27,76	28,78	27,87	22,71	32,82	29,54	1,40	30,94	94,27
Maons i teules.....	3,89	5,02	5,34	5,51	5,29	35,84	5,98	5,55	0,08	5,64	94,23
Rajoles i cairons.....	0,41	1,08	1,09	1,10	1,09	162,84	1,20	1,12	0,05	1,17	97,18
Indústria ceràmica	4,31	6,10	6,43	6,61	6,38	48,05	7,18	6,68	0,13	6,81	94,72
Vidre (sense fregitel·les)....	1,55	1,96	2,07	2,16	2,06	32,77	2,26	2,17	0,03	2,20	97,35
Fregitel·les.....	0,22	0,53	0,56	0,60	0,56	151,49	0,70	0,63	0,05	0,68	96,43
Vidre.....	1,78	2,48	2,63	2,76	2,62	47,75	2,96	2,80	0,08	2,88	97,13

Sector	1990 M Tm CO ₂	2000 M Tm CO ₂	2001 M Tm CO ₂	2002 M Tm CO ₂	Mitjana 2000-2002		Petició sectorial (1) 2006	Assignacions 2006			Grau de cobertura/ Petició %
					M Tm CO ₂	PM/90 %		Sense reserva (A)	Reserva (B)	Total A+B	
Pasta de paper, paper i cartró	2,29	3,64	4,33	4,52	4,16	81,99	5,60	4,81	0,54	5,35	95,54
Subtotal sectors indus- trialment	54,96	62,73	64,29	64,77	64,27	16,94	77,43	70,30	3,58	73,88	95,41
Total comerç	119,17	152,11	148,15	164,32	154,86	29,95	169,83	154,86	5,42	160,28	94,38
Altres cogeneracions (5)..		8,62		10,20				11,11	0,92	12,03	
Total emissions Espanya (Mt CO ₂ -eq.) (6)	285,69	386,68	385,05	401,34	391,02	36,87					

(1) En el cas del sector elèctric, com que no existeix una petició uniforme del sector, s'ha pres la previsió de l'Administració: 94,00 Mt. Per millorar la comparabilitat amb l'assignació a aquesta xifra se li han restat els 1,60 Mt corresponents a la crema de gasos siderúrgics. A part d'això, les peticions sectorials són les presentades fins al 31 de març de 2004. L'única excepció ha estat el sector de fregitel·les, que no havia lliurat cap petició abans del 31 de març, i que sí que s'ha inclòs en el subsector de vidre i ceràmica, encara que les dades hagin estat remeses posteriorment.

(2) Les dades d'emissions històriques no inclouen les corresponents a la crema de gasos siderúrgics.

(3) S'inclouen les plantes d'hidrogen quan el seu titular és el de la refinaria.

(4) Emissions i assignacions sumant els gasos siderúrgics i coqueries.

(5) En aquest epígraf s'inclouen les instal·lacions de cogeneració que donen servei a sectors no enumerats a l'annex I de la Directiva.

(6) Tots els gasos d'efecte hivernacle i tots els sectors.

Nota: les estimacions sectorials inclouen els augments de capacitat previstos en la seva pràctica totalitat.

3.A Metodologia utilitzada. Si s'han usat metodologies diferents en diferents sectors, és necessari justificar detalladament que no hi ha discriminació

En el cas dels sectors industrials, s'ha calculat la taxa de creixement anual entre 1990 i 2001 assignant al 2001 la mitjana d'emissions 2000-2002 per atenuar els efectes cíclics en aquest últim trienni de referència. Aquesta taxa de creixement anual s'ha aplicat des del 2001 fins al 2006, i aquest any representa la mitjana del període d'assignació.

Les emissions de CO₂ per als anys 1990, 2000, 2001 i 2002 són dades reals d'emissió per sectors, presos de l'Inventari nacional d'emissions de gasos a l'atmosfera per al període 1990-2002. Sobre això, és necessari assenyalar que recentment s'ha procedit a una revisió exhaustiva de les dades d'emissions (1).

Posteriorment s'han descomptat les reduccions d'emissions corresponents als estalvis identificats en els estudis realitzats en els àmbits següents: grup de treball AGE-CEOE (2) i E4. Lògicament, s'evita la possible doble comptabilitat corresponent a mesures que apareixen en els dos estudis.

Aquesta metodologia general ha estat ajustada en dos casos concrets:

Siderúrgia: des de 1990 fins al període de referència s'ha produït una reducció molt notable de les emissions. Això s'ha produït per un canvi tecnològic el potencial del qual ja s'ha exhaurit. Per això, la projecció es realitza «ad hoc» tenint en compte l'evolució prevista del sector.

(1) A l'Inventari nacional, les emissions procedents de la crema de gasos siderúrgics per part de centrals tèrmiques s'assignen al sector de generació elèctrica. Això s'ha tingut en compte i s'ha corregit convenientment per fer les projeccions sectorials i l'assignació al sector siderúrgic.

(2) «Opcions tecnològiques i metodològiques, i polítiques i mesures per reduir emissions en els diferents sectors i activitats».

Ceràmica: s'ha estimat que el 80% de les emissions totals del sector estan en l'àmbit de la Directiva, perquè corresponen a instal·lacions que superen el llindar de producció corresponent. Una vegada es conegui el grau exacte de cobertura, l'assignació sectorial podria requerir algun ajust. Aquest ajust també s'ha de fer a l'inventari històric.

Per al sector elèctric, es parteix de les previsions energètiques que exposa l'apartat 2.G, tenint en compte els criteris presentats a l'epígraf 4.A.a.

En el cas de les instal·lacions de cogeneració associades a processos no enumerats a l'annex I de la Directiva, l'assignació s'ha calculat a partir de les emissions estimades l'any 2002. A partir d'aquesta dada, s'ha assumit el creixement previst per a la cogeneració en l'E4, que entre 2002 i 2006 correspon a un 18 %. Aquest increment es descompon en dues parts iguals, una de les meitats dona compte de l'augment de producció que s'aconsegueix mitjançant la potència ja instal·lada i l'altra meitat constitueix una reserva per als nous entrants d'aquesta categoria.

3.B Indicació de si s'ha considerat el potencial de reducció (els detalls a la secció 5.A)

A l'epígraf 5.A d'aquest document queden reflectits els aspectes relatius a la consideració del potencial de reducció d'emissions, així com de les provisions legals incloses a la legislació comunitària i els possibles efectes negatius sobre la competitivitat enfront de països no comunitaris de determinats sectors industrials.

3.C Si s'han tingut en compte instruments o normativa comunitària, és necessari indicar quins (els detalls a la secció 6.C)

a. Directiva 1996/61/CE IPPC de prevenció i control integrats de la contaminació.

b. Directiva 2003/96/CE del Consell, de 27 d'octubre de 2003, per la qual es reestructura el règim comunitari d'imposició dels productes energètics i de l'electricitat.

c. Directiva 1999/32/CE, de 26 d'abril de 1999, relativa a reducció del contingut en sofre de determinats combustibles líquids que modifica la Directiva 1993/12/CEE, i Directiva 2003/17/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 3 de març de 2003, per la qual es modifica la Directiva 1998/70/CE, relativa a la qualitat de la gasolina i el gasoil.

d. Directiva 2002/91/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 16 de desembre de 2002, relativa a l'eficiència energètica dels edificis.

e. Directiva 2001/77/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 27 de setembre de 2001, relativa a la promoció de l'electricitat generada a partir de fonts d'energia renovables en el mercat interior de l'electricitat.

f. Directiva 2001/80/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 23 d'octubre de 2001, sobre limitació d'emissions a l'atmosfera de determinats agents contaminants procedents de grans instal·lacions de combustió.

g. Directiva 1999/13/CE del Consell, d'11 de març de 1999, relativa a la limitació de les emissions de compostos orgànics volàtils causades per l'ús de dissolvents orgànics en determinades activitats i instal·lacions.

h. Directiva 2001/81/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 23 d'octubre de 2001, sobre sostres nacionals d'emissió de determinats contaminants atmosfèrics.

4. Assignació de drets a cada instal·lació

4.A *Metodologia utilitzada. Si s'han usat metodologies diferents per a diferents instal·lacions, és necessari justificar detalladament que no hi ha discriminació*

En aquest epígraf es distingeixen dos apartats: i) sector elèctric i ii) sectors industrials.

4.A.a Sector elèctric.

Es parteixen de les emissions reals de mitjanes històriques del període 2000-2002, procedents dels mesuraments directes i recollides a l'Inventari d'emissions de GEI, per al període 1990-2002.

Les assignacions a instal·lacions s'han de fer amb els criteris següents per aconseguir la xifra de 86,4 Mt CO₂ de mitjana anual.

Geogràfic: fins a l'entrada de GN a les Balears i GNL a les Canàries, s'assignen drets per la quantitat total d'emissions reals que siguin produïdes pel parc generador disponible en cadascuna de les comunitats autònomes i ciutats de Ceuta i Melilla, independentment del combustible que utilitzin. A més, són potenciades les tecnologies de generació renovable i la de més eficiència energètica que permeti cobrir l'increment de la demanda en el període 2005-2007. No s'han de descartar creixements imprevistos de demanda que hagin de ser atesos degudament.

Tecnològic:

Es considera que participaran amb menys intensitat en la cobertura de la demanda en el període 2005-2007:

les instal·lacions que prevegin una desaparició progressiva de la generació amb fueloil.

les centrals tèrmiques que amb més de 25-30 anys han consumit una bona part de la seva vida útil (que no és tota la vida de què disposen les centrals però sí el període en el qual el seu funcionament no exigeix actualitzacions tecnològiques i inversions noves significatives).

centrals que per aplicació d'altres condicionants ambientals i/o operatius, per oportunitat econòmica, no tinguin prevista cap inversió per incorporar tecnologia de disminució de contaminacions.

reducció de producció de centrals tèrmiques menys eficients (30%-34% segons els tipus de carbons utilitzats) vinculats a una disminució progressiva de la disponibilitat del carbó.

Es considera igualment que incrementaran la seva participació en la cobertura de la demanda les centrals tèrmiques de gas per cycle combinat.

A les instal·lacions de cycle combinat que no estiguin en funcionament abans del 30 de setembre de 2004 i que tinguin les autoritzacions administratives corresponents a la data esmentada, se'ls assignen drets d'emissió sense considerar-los a aquest efecte com a «nous entrants».

Per acreditar la disponibilitat d'aquestes autoritzacions, els titulars de les instal·lacions esmentades han de presentar, abans del 30 de setembre de 2004, la documentació següent:

Resolució de la Direcció General de Política Energètica i Mines per la qual es concedeix autorització administrativa prèvia.

Contracte o sol·licitud d'accés al sistema de transport denegada i objecte de recurs i distribució de gas natural.

Contracte d'accés al sistema de transport i distribució elèctrica.

Certificat amb previsió de data d'inici d'activitat de la instal·lació, així com una indicació de l'estat d'execució de les obres i de les inversions fetes.

Les instal·lacions de cycle combinat que no estiguin en funcionament abans del 30 de setembre de 2004 i que no disposin de les autoritzacions administratives abans assenyalades poden disposar de drets d'emissió i ser considerades a aquest efecte «nous entrants». El volum de drets disponible per fer front a les emissions d'aquest tipus d'instal·lacions s'eleva, durant el període 2005-2007, a 1,84 x 3 MtCO₂.

4.A.b Sectors industrials.

L'assignació individual està basada en les emissions de les instal·lacions durant el període 2000-2002 i en l'assignació sectorial prèviament determinada. Una vegada establert quin és el nombre de drets que han de correspondre a cadascun dels sectors afectats per la Directiva, el repartiment d'aquests drets entre les instal·lacions d'un sector determinat s'ha de fer utilitzant el pes que les emissions de la instal·lació hagin tingut en les d'aquest sector durant el període de referència. Els avantatges d'utilitzar una mètrica d'emissions històriques estan en la representativitat i la possibilitat de verificar la informació de base. Així doncs, la fórmula bàsica d'assignació es fonamenta en una distribució prorratejada segons emissions. No obstant això, veurem que s'introdueix un tractament diferenciat per a les instal·lacions de cogeneració i les emissions de procés. També es pot assenyalar que hi ha la possibilitat que una instal·lació disposi d'emissions històriques representatives que no cobreixen tot el període 2000-2002. Això es deuria a circumstàncies excepcionals, com pot ser una aturada prolongada per al manteniment dels equips. Quan la instal·lació demostra aquestes circumstàncies, el temps de funcionament anormal no s'ha de tenir en compte en el càlcul de les emissions de referència. Finalment, quan el titular de la instal·lació ho acrediti degudament, en l'assignació individual s'han de tenir en compte els augments de capacitat empreses després de l'1 de juliol de 2001 que suposin un increment almenys del 20 % en les seves emissions, per entendre que anul·len la representativitat de les emissions de referència.

Instal·lacions sense emissions de referència: El procediment normal d'assignació s'ha d'adaptar quan es tracta d'una instal·lació que no ha entrat en servei abans del 31

de desembre de 2002. També pot ser que ho hagi fet al llarg del període 2000-2002, però les dades existents no es consideren prou representatives perquè es limiten a un espai de temps massa curt. En els dos casos, cal utilitzar mètodes alternatius.

Per a les instal·lacions que estan en aquesta situació se segueix un procediment equivalent al que s'utilitza per assignar drets als nous entrants. Simplement, es comença establint valors de referència per a les emissions que substitueixen les emissions històriques que en aquest cas no existeixen:

$$E_i^{\text{proc}} = FE_s^{\text{proc}} \times C_i \times U_s$$

$$E_i^{\text{comb}} = FE_s^{\text{comb}} \times C_i \times U_s$$

on s'ha distingit entre les emissions de procés i les emissions de combustió per motius que queden clars més endavant. A les fórmules anteriors, FE_s són factors d'emissió específics que resulten de les dades històriques proporcionades per les instal·lacions amb informació disponible i característiques similars, C_i la capacitat de producció de la instal·lació i U_s la utilització mitjana de la capacitat, o factor de càrrega, representatiu del sector de què es tracti.

En termes generals el nombre d'instal·lacions que en un sector determinat pertanyen a aquesta categoria és molt poc significatiu.

Cogeneració: La cogeneració es considera una tecnologia multisectorial que transforma l'energia primària en final amb un rendiment de transformació alt. Les mesures d'estalvi mitjançant la cogeneració són causades per:

Implantació de noves instal·lacions de cogeneració amb una eficiència tecnològica millor.

Modificació dels equips de les instal·lacions ja existents i augment de la utilització de la planta en operació.

En la Planificació 2002-2011, la cogeneració és considerada pels seus avantatges d'estalvi energètic, econòmics i de disminució d'emissions com una tecnologia eficient. L'any 2002 la potència instal·lada per a aquesta tecnologia s'estimava en 5752 MW amb una generació aproximada de l'11% de l'energia elèctrica.

La metodologia d'assignació que s'utilitza per a les instal·lacions de cogeneració és conceptualment similar a la que s'ha exposat per a la resta d'instal·lacions. Atès l'indubtable atractiu que aquestes instal·lacions presenten des del punt de vista mediambiental, s'ha cregut oportú donar-los un tractament específic en l'assignació de drets. Aquest tractament consisteix a aplicar un factor de compliment igual a 1 d'independent del sector en el qual s'integrí la instal·lació de cogeneració (cobertura total de les emissions esperades). D'aquesta manera es garanteix un tractament equitatiu entre cogeneracions de diferents sectors industrials i es promou el desenvolupament d'aquestes instal·lacions. Així doncs, la fórmula que s'ha d'utilitzar és:

$$A_i^{\text{cog}} = PE_s \times E_i^{\text{cog}}$$

on PE_s és un factor que representa l'evolució de les emissions des del període de referència l'any 2006. Noteu que el segon membre d'aquesta equació representa les emissions esperades de la instal·lació que suposen una evolució de les seves emissions històriques de referència conforme a la tendència prevista en el sector en què dona servei la cogeneració. L'equació anterior es tradueix en una assignació «suficient» a les cogeneracions, ja que se'ls atorguen tants drets com emissions es preveuen.

Emissions de procés: Finalment, en l'assignació a nivell d'instal·lació es reconeixen els problemes de reducció de les emissions de procés. Aquesta metodologia

suposa una assignació que en el context actual es tradueix en aplicar una fórmula del tipus:

$$A_i^{\text{proc}} = PE_s \times E_i^{\text{proc}}$$

és a dir, de la mateixa manera que per a la cogeneració s'aplica el factor de projecció del sector a les emissions de referència (en aquest cas, només les de procés). És el que podríem anomenar una assignació suficient que implica un factor de compliment d'1.

Recapitulació: Passem a explicar com es fa l'assignació pas a pas. Com ja s'ha indicat, el sostre sectorial, A_s , és un condicionant fonamental en el procés. Els passos que s'han seguit són els següents:

1. Es reconstrueixen les emissions de referència per a les instal·lacions noves, i es distingeix entre emissions de combustió i emissions de procés:

$$E_i^{\text{proc}} = FE_s^{\text{proc}} \times C_i \times U_s$$

$$E_i^{\text{comb}} = FE_s^{\text{comb}} \times C_i \times U_s$$

A partir d'aquest moment, totes les instal·lacions disposen d'emissions de referència per continuar el procediment d'assignació.

2. S'assigna a les instal·lacions de cogeneració, de conformitat amb:

$$A_i^{\text{cog}} = PE_s \times E_i^{\text{cog}}$$

3. Es calcula la part corresponent a les emissions de procés de totes les instal·lacions no cogeneradores:

$$A_i^{\text{proc}} = PE_s \times E_i^{\text{proc}}$$

4. Es recalcula l'assignació sectorial una vegada descomptats els drets corresponents a instal·lacions de cogeneració i emissions de procés, i s'obté A_s' .

$$A_s' = A_s - \sum_i A_i^{\text{cog}} - \sum_i A_i^{\text{proc}}$$

5. S'assigna la resta de conformitat amb el pes de les emissions de combustió de referència de la instal·lació:

$$A_i^{\text{proc}} = A_s' \times \frac{E_i^{\text{comb}}}{E_s'}$$

on E_s' és la suma de les emissions de combustió de referència:

$$E_s' = \sum_i E_i^{\text{comb}}$$

Noteu que en el sumatori anterior s'inclouen tant les emissions de combustió d'instal·lacions amb informació històrica com les que va ser necessari reconstruir perquè corresponien a instal·lacions noves.

El tractament favorable de la cogeneració no pot tenir com a conseqüència una penalització excessiva de les instal·lacions del sector que no disposin d'aquesta tecnologia. Per això, les instal·lacions pertanyents a sectors amb $PE_s > 1$ (evolució creixent des del període de referència fins al 2006) reben en tot cas una assignació igual o superior al 95 per cent de les emissions E_i (mitjana anual de les emissions de la instal·lació en el període 2000-2002).

4.B Si s'han utilitzat emissions històriques, s'han d'indicar les directrius utilitzades i si les dades han estat verificades

Les dades d'emissions històriques sectorials, i les de les instal·lacions que constitueixen grans focus puntuals

d'emissió procedeixen de l'Inventari nacional. En aquest sentit, les directrius que s'utilitzen són les de l'IPCC i EMEP/CORINAIR. Els procediments de verificació són els propis de l'elaboració de l'Inventari nacional (3).

Quant a la informació proporcionada pels titulars de les instal·lacions juntament amb les sol·licituds d'assignació, es preveuen procediments de verificació en relació amb:

La informació que conté el registre EPER.

La informació que conté la base de dades de l'Inventari nacional d'emissions.

La informació proporcionada per les associacions industrials durant el procés d'elaboració del PNA.

Les dades de producció/consum subministrades pels mateixos titulars de les instal·lacions.

4.C *Indicació de si s'ha considerat l'«acció primerenca» i s'ha donat un tractament específic a les tecnologies netes*

Vegeu la secció 5.B.

4.D *Quan es produeixi la inclusió unilateral d'instal·lacions, és necessari donar aquí els detalls*

A partir de 2005 aquest Pla ha previst que estigui oberta la possibilitat d'inclusió unilateral d'activitats i gasos addicionals. No s'ha sol·licitat expressament la inclusió formal unilateral d'instal·lacions, ni tampoc la d'altres gasos diferents del diòxid de carboni.

4.E *Si s'han d'excloure temporalment instal·lacions és necessari justificar que es compleixen els requisits de la Directiva*

El procediment d'exclusió temporal del règim comunitari de comerç d'emissions d'instal·lacions fins al 31 de desembre de 2007 s'ha de regular a la normativa de transposició de la Directiva.

El procediment d'exclusió temporal requereix l'autorització prèvia de la Comissió Europea. S'ha d'acreditar que les instal·lacions queden sotmeses a un règim de control i limitació de les emissions de GEI equivalent a les instal·lacions incloses a la Directiva.

El nivell d'exigència pel que fa a control, declaració i verificació d'emissions és equivalent als previstos per a les instal·lacions que sí que participen en el règim comunitari de comerç d'emissions i també estan subjectes a sancions almenys equivalents a les previstes en matèria sancionadora per al règim de comerç d'emissions.

5. Aspectes tècnics

5.A *Potencial de reducció: metodologia i resultats*

En els apartats següents s'aborden els sectors i les activitats industrials que preveu la Directiva: refinació de combustibles, siderúrgia, ciment, calç, teules i maons, rajoles ceràmiques, vidre, i pasta i paper.

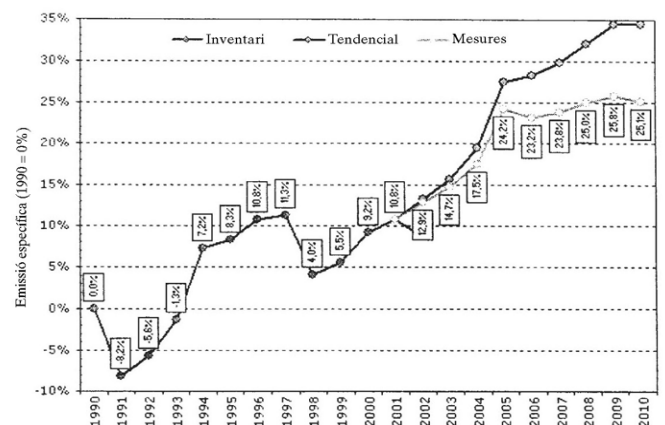
5.A.a Refinació de combustibles.

La capacitat de refinació instal·lada a Espanya arriba ja gairebé a les 66 Mt anuals (hi ha nou refineries, més una desena dedicada exclusivament a la producció d'asfalts), fet que suposa un increment lleuger de la capacitat de refinació en relació amb la Unió Europea, que passa a ser d'un 9,7%. Si bé la refinació nacional presentava a principis dels anys 90 una producció excedentària ($\approx 10\%$),

aquesta situació ha passat a ser deficitària els últims anys ($\approx -16\%$). Així, les refineries espanyoles presenten un saldo net importador, llevat del cas de les gasolines, producte excedentari del mercat espanyol.

Les refineries consumeixen una gran quantitat d'energia, ja que el petroli necessita ser fraccionat per transformar els productes de menys demanda (més pesants) en altres de més demanda (més lleugers i eficients). Així, l'energia pot suposar en el conjunt dels costos entorn del 40% del total. Per això les refineries estan fent un gran esforç per millorar la seva eficiència energètica; encara que, d'altra banda, l'obligació de complir criteris més severos de qualitat dels productes —imposats per motius ambientals per reduir els contaminants atmosfèrics emesos pel transport (Directiva 2003/17/CE, relativa a la qualitat de la gasolina i el gasoil d'automoció, i Reial decret 1700/2003, de 15 de desembre), com òxids de sofre i de nitrogen, partícules sòlides, hidrocarburs aromàtics, etc.—, i la demanda creixent de derivats del petroli han suposat un increment del consum energètic.

La racionalització en l'ús de l'energia, que és una constant en les refineries, s'ha concretat en millores en la integració tèrmica d'unitats de procés, optimització de trens d'intercanvi de calor, instal·lació de preescalfadors d'aire en forns i calderes, i millores en els sistemes d'instrumentació i control de processos; a més de la més gran eficiència experimentada per l'augment de la cogeneració en el sector. Aquestes mesures han suposat una reducció aproximada de l'1% anual de l'energia consumida i, encara que les millores per eficiència energètica continuen presents, probablement ho fa en ràtios menors. Quant a la capacitat de refinació, no s'esperen grans canvis; encara que sí que continua adaptant-se per obtenir productes amb un valor afegit més alt i per les noves especificacions de productes derivades de la normativa sobre protecció del medi ambient.

També els últims anys s'ha produït un fenomen important com és la «dieselització» de la demanda, és a dir, l'augment de la demanda de gasoils i la reducció de gasolines. L'òptim energètic en la refinació es produeix amb un balanç en la producció de gasolina i gasoil que no és el que es demana a l'actualitat. Aquest fenomen obliga a canviar el balanç, el que comporta un augment del consum energètic per a una producció més gran de dièsel. Un dels resultats és que els avantatges ambientals del motor dièsel enfront del de gasolina estan disminuint; encara que de moment continua en avantatge, però

(3) Per a més informació, vegeu l'informe sobre l'última revisió en profunditat de l'Inventari nacional en l'àmbit del Conveni marc de Nacions Unides sobre canvi climàtic.

l'augment continu de la demanda de dièsel pot canviar la situació. Respecte a aquest fenomen, les darreres dades proporcionades per l'Associació Espanyola de Fabricants d'Automòbils i Camions assenyalen que el percentatge de vehicles dièsel matriculats respecte del total ha augmentat significativament en els últims deu anys, i s'ha passat del 13% el 1991 a més del 57% l'any 2002.

5.A.b Siderúrgia.

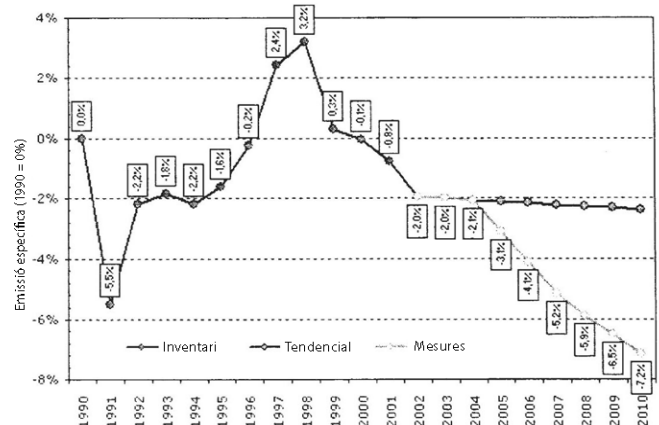
El sector siderúrgic fabrica productes que utilitzen altres sectors d'activitat industrial amb gran pes en l'economia i el nivell de desenvolupament nacional (construcció i obres públiques, construcció metàl·lica o mecànica, construcció naval, automoció, aparells electrodomèstics, etc.). Tots aquests sectors tenen una forta implantació a Espanya i són bàsics per a l'estat del benestar i el procés de convergència amb la Unió Europea. Per això, el comportament de l'activitat d'aquests sectors incideix en l'evolució de la siderúrgia espanyola.

En les últimes dècades la siderúrgia espanyola ha viscut dues readaptacions profundes, fets que en l'actualitat permeten que pugui situar-se com un sector competitiu en haver eliminat les instal·lacions ineficients i haver-ne modernitzat d'altres amb les últimes tecnologies disponibles. També s'ha dut a terme un gran esforç de recerca sobre productes siderúrgics, el que redunda en una millora contínua de la qualitat i de noves prestacions dels productes. Si bé l'obtenció d'aquests acers i el seu grau d'acabat implica un consum energètic més gran, la seva utilització per altres sectors ofereix millores quantitatives i qualitatives en el seu rendiment, amb una reducció d'emissions conseqüent en el cicle de vida del producte.

A més d'aquesta modernització d'instal·lacions, l'increment de la taxa de participació de la producció d'acer elèctric enfront de l'integral, l'augment de la injecció de carbó polvoritzat en els forns alts i l'ús més estès de combustibles menys intensius en carboni permeten la reducció de les emissions específiques del sector, i es pot arribar a un valor mitjà de consum energètic específic de 0,203TEP/t d'acer per a l'any 2010.

2% en l'edificació residencial, 3% en l'edificació no residencial, 5% en rehabilitació i manteniment d'edificis, i 9% en obra civil). Així, Espanya és un dels consumidors i productors de ciment més grans d'Europa, amb un consum per càpita lleugerament superior a 1 t; encara que és previsible que en un termini mitjà aquest valor disminueixi com a conseqüència de la desacceleració del sector de la construcció, tant en edificació com en obra civil.

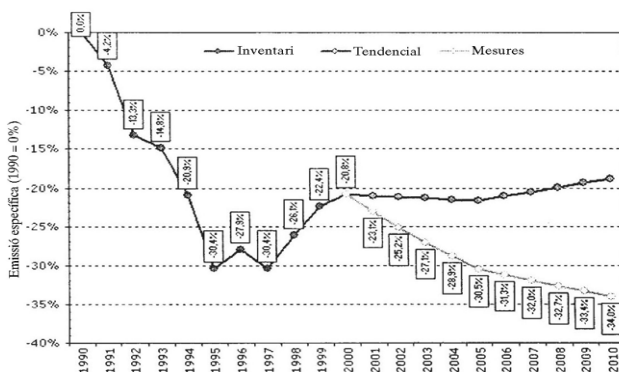
El sector ha fet millores en les seves instal·lacions per optimitzar l'eficiència energètica i per desenvolupar processos i productes que requereixin menys energia. Per aquest motiu han modificat forns, sistemes de refrigerament del clínquer i de recuperació de calor dels gasos del forn, a més d'usar addicions minerals que, moltes juntament amb el clínquer, esdevenen ciments de prestacions similars o millorades, el que redueix la fabricació de clínquer. Totes aquestes millores han reduït les emissions específiques de fabricació de ciment en el període 1975-2002 en un 36% per energia consumida i un 22% per producte. Aquestes millores contínues en l'eficiència energètica, l'ús de combustibles alternatius i la fabricació de ciments amb menys percentatge de clínquer han de continuar reduint les emissions específiques, i arribar el 2010 a 0,677 t CO₂/t de producte fabricat amb clínquer nacional.

5.A.d Calç.

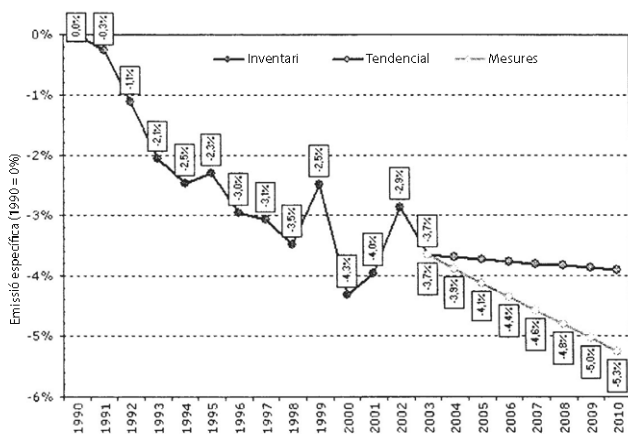
La calç s'utilitza a les indústries siderúrgica, metal·lúrgica i química, i per a l'estabilització de sòls argilosos, així com en la restauració d'edificis monumentals antics. El consum per càpita de calç a Espanya (45 kg) encara està lluny de les mitjanes de la Unió Europea (85 kg a Alemanya, 110 kg a Bèlgica i 52 kg a França).

Els últims anys la indústria de la calç ha canviat les seves instal·lacions, s'han substituït i modernitzat els forns antics per forns moderns, i s'ha agrupat la producció en forns de més capacitat i eficiència energètica, fet que ha significat el tancament de forns petits i menys eficients. A més, i atès que per a aquest sector els costos energètics suposen el 50% del cost total, el canvi de combustibles és una opció de reducció, la penetració del qual depèn del cost unitari de la tèrmia. Malgrat aquestes millores, encara és possible reduir les emissions per combustió mitjançant el canvi a combustibles d'un poder calorífic més elevat i menys contingut de carboni, i mitjançant la instal·lació de forns de flux paral·lel regeneratiu, el que incrementa l'eficiència energètica.

5.A.c Ciment.

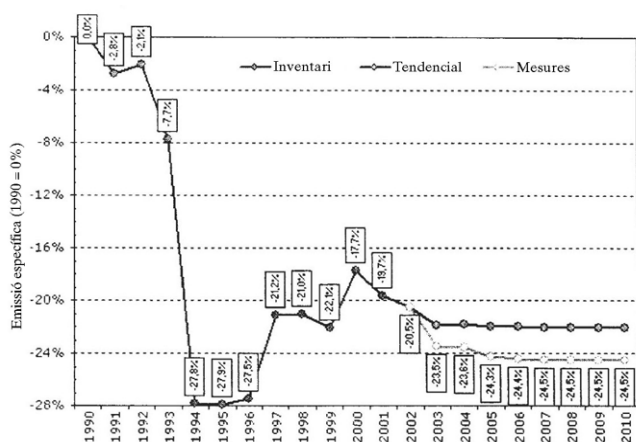
La fabricació de ciment està lligada a l'evolució del sector de la construcció, més concretament a l'obra civil i l'edificació. L'activitat constructora ha augmentat els últims anys, i ha provocat una fase expansiva del consum de ciment que s'ha mantingut des de 1997 (les taxes de creixement entre els anys 2002 i 2001 són del

5.A.e Teules i maons.

La fabricació de teules i maons a Espanya està lligada de manera directa i gairebé immediata a l'evolució de l'economia nacional, i en particular del sector de la construcció, tan actiu els últims anys. A més, els productes que aquest sector fabrica són la base fonamental i inevitable de l'activitat constructora, amb una importància especial en l'edificació en totes les seves varietats: residencial, comercial i institucional. A això s'afegeixen consideracions històriques, culturals i socials, atès que en algunes zones la modalitat tradicional de construcció està lligada a l'ús d'aquest tipus de materials.

Els últims anys s'ha produït una millora substancial en diversos aspectes relacionats amb les etapes de cocció i assecatge dels productes, tant en les instal·lacions mitjançant millores en l'aïllament tèrmic de forns, conductes i altres elements, i la introducció progressiva de sistemes d'automatització, com en la utilització de combustibles menys intensius en carboni, i s'han substituït les unitats que utilitzen derivats del petroli per unitats de combustió de gas natural (si les infraestructures de distribució del gas natural ho permeten). El conjunt d'aquestes mesures, juntament amb la substitució d'equips obsolets, ha suposat una reducció important en el consum energètic associat a la producció.

Encara que les millores per eficiència energètica i substitució de combustibles progressivament es tornen més complexos tècnicament i econòmicament més cos-

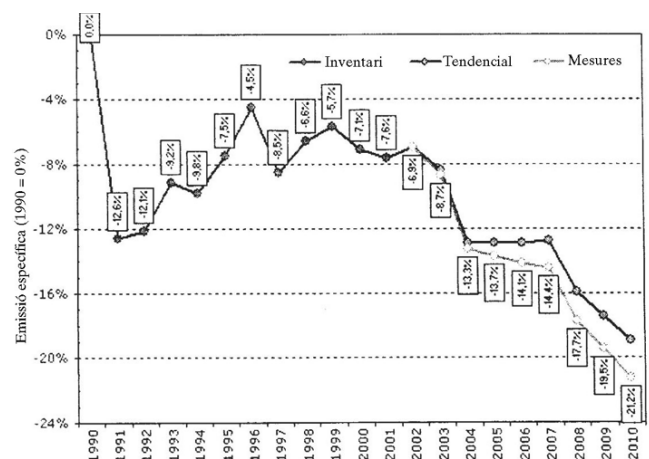
tosos, es poden assolir valors mitjans de 480 tèrmies per tona de producte l'any 2010, xifra que s'aconseguiria mitjançant la substitució d'equips i la introducció de millores addicionals en aïllament i processos en les instal·lacions amb menys prestacions. També es pretén reduir el consum de coc de petroli fins al 10% i el de fuel al 28%, i augmentar la participació del gas natural fins al 62%.

5.A.f Rajoles ceràmiques.

Espanya està a l'avantguarda mundial de la indústria de rajoles ceràmiques en producció, disseny, tecnologia i comerç, i suposa més de l'11% de la producció mundial, equiparable a la d'Itàlia i només superada per la Xina (més del 36%). A més, el mercat nacional absorbeix aproximadament la meitat de la producció -principalment en la construcció residencial, tant d'obra nova com de reposició-, per la qual cosa la resta es dedica a l'exportació, on Europa representa la meitat del mercat esmentat.

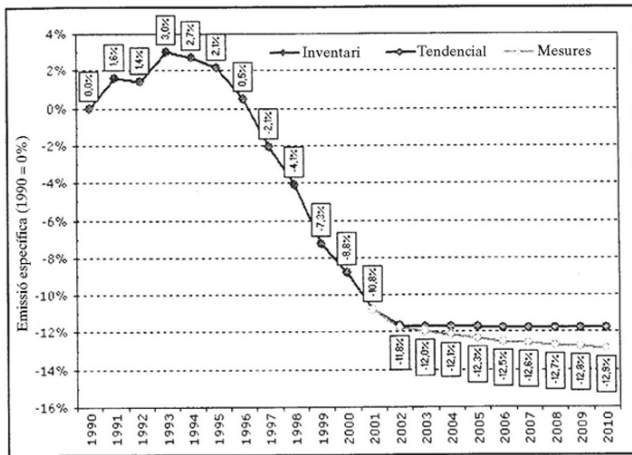
La producció de rajoles ceràmiques es basa en la cocció a temperatures entorn de 1.000°C, per la qual cosa el consum predominant és d'energia tèrmica, on el gas natural és el principal combustible per a alimentació dels forns (88% del consum energètic total), mentre que altres combustibles fòssils representen a penes el 3% d'aquest consum, bé gas líquid o fuel on no arriben els gasoductes, o gasoil per a grups electrògens. A això és necessari afegir-hi l'energia elèctrica de generació externa, que es consumeix en motors de molins, moviment en forns, màquines de classificació i envasament, etc. Atès que el cost energètic està entre el 12% i el 18% del cost total de producció, la millora de l'eficiència energètica ha estat un estimul per a la reducció dels costos, el que també ha estat afavorit per l'ampliació progressiva de la xarxa de distribució de gas natural i la competència interna i internacional. Així, s'han aplicat mesures d'estalvi d'energia en la mòlta per via humida, l'assecatge de peces crues i la cocció, alhora que la cogeneració s'ha vist notablement impulsada.

Quant a les previsions, les mesures previstes pel sector de les rajoles ceràmiques s'agrupen en tres categories. La primera, generalitzant l'ús del gas natural com a combustible (consumit ja pel 98% de les instal·lacions), mitjançant la reconversió a monococció de cycle ràpid, i amb mesures d'optimització del procés i recuperació de la calor dels gasos de combustió. La segona, augmentant el contingut de sòlids en les suspensions per a atomització, incorporant també mesures d'humitat del grànul atomitzat i del cabal dels corrents de gasos, optimitzant la pressió en els forns, millorant la gestió dels assecadors i mitjançant l'ús de forns de més capacitat productiva. Finalment, la tercera categoria seria l'extensió de la cogeneració com a mètode per a la generació de calor i electricitat.

5.A.g Vidre.

En el sector de la fabricació del vidre és necessari distingir tres subsectors diferents: vidre buit, vidre pla i fregitel·les.

Vidre buit: La fabricació d'envasos de vidre a Espanya (un 60% del total nacional) està estructurada d'una manera similar a la de la resta d'Europa, amb una concentració forta de capital, tecnologies modernes amb un grau alt d'automatització i un consum energètic alt que pot arribar al 30% dels costos totals. A més, el vidre és un producte indiferenciat —no es distingeixen els envasos de diferents subministradors—, banal —el que té demanda és el contingut i no el continent— i un cost unitari baix, per la qual cosa les vendes es limiten molt a l'entorn geogràfic, de manera que les exportacions no són l'envàs buit sinó un producte envasat.

Quant a les mesures implantades pel sector, destaquen la reforma i substitució de forns (la minva en l'eficiència energètica és del 15% durant la seva vida útil), l'augment de l'ús de l'envàs de vidre com a matèria primera (estalvia un 2% d'energia cada 10% d'augment en la taxa), les millores de la transferència de calor de la volta a la càrrega, el canvi cap al gas natural com a combustible principal (a les illes Canàries es manté l'ús de fuel per manca d'infraestructures gasistes), i la reducció de les minves per l'augment de la qualitat. L'aplicació d'aquestes mesures ha suposat una reducció de la intensitat energètica del 20% en el període 1990-2002, amb la previsió d'arribar al voltant de 0,405 t CO₂/t de vidre fos l'any 2010.

Vidre pla: La producció de vidre pla suposa al voltant del 25% de la producció total del sector, mentre que la demanda està molt lligada a l'evolució dels sectors de l'edificació i la fabricació d'automòbils, que si bé els últims anys han tingut un creixement notable i constant, cal esperar que aquesta tendència s'alenteixi en un termini mitjà encara que segueixi sent superior a la mitjana europea.

Com en la majoria dels sectors, el consum energètic és un factor crític, ja que arriba al 20% dels costos. Així, l'optimització energètica ha vingut de la mà de l'ús de materials refractaris d'última tecnologia, la millora dels aïllaments i de l'enginyeria del procés, el reciclatge i la utilització de subproductes d'altres indústries. Gràcies a aquestes mesures el consum energètic és similar a la mitjana europea, és a dir, uns 6,6 GJ/t de vidre fos. Quant a les emissions específiques, s'espera una reducció del 10%

en el període 1990-2010, i que s'arribi a 0,557 kt CO₂/t de vidre fos el 2010.

Fregitel·les: Part del creixement espectacular que ha tingut el sector ceràmic espanyol els últims anys es deu a la immediatesa del sector de fregitel·les que, com que és el líder mundial i com que fa recerca, desenvolupament i innovació prop de la fabricació de productes ceràmics, ha permès que aquesta es beneficiï d'aquest lideratge. La facturació del sector s'ha multiplicat per 4 des de 1990, i més de la meitat de la producció es dedica a l'exportació. Les vendes nacionals són assumides totalment pels fabricants de paviments i revestiments ceràmics, per la qual cosa l'evolució del sector està íntimament lligada a la d'aquests i a la del sector de l'edificació en general.

Quant a les mesures adoptades pel sector, des de 1990 totes les fàbriques ja utilitzen el gas natural com a combustible, per la qual cosa encara que s'hagin aplicat millores en el rendiment energètic, qualitat dels cremadors i aïllaments, la gran reducció de les emissions específiques es va produir abans d'aquest any (en l'actualitat està al voltant de 0,62 kt CO₂/kt).

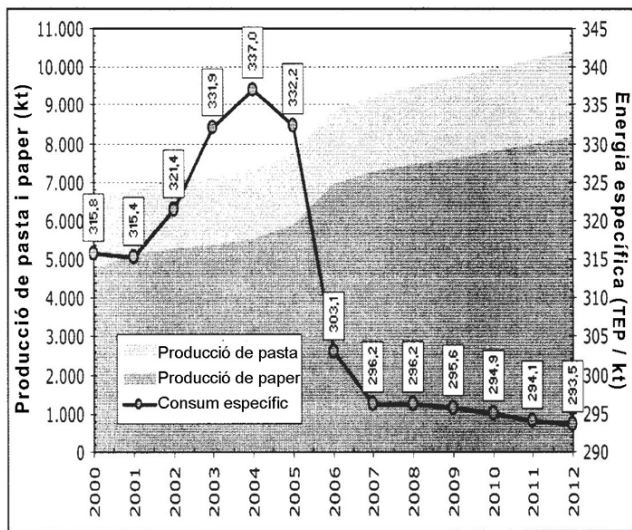
5.A.h Pasta i paper.

El sector paperer espanyol està en franca expansió, a un ritme superior al de la UE i del mateix PIB nacional. Així, per a l'any 2012 gairebé duplicarà la producció de 1990 (+91%), mentre que els últims cinc anys el seu creixement duplica la mitjana de la UE. A més, la seva evolució contrasta amb la dels principals països competidors del nostre entorn econòmic (Estats Units, Canadà i Japó), la producció dels quals va decreixer el 2001 respecte a l'exercici anterior. Algunes raons per explicar aquesta evolució diferent poden ser les notables millores en la productivitat, que ha crescut un 71% en els últims 10 anys, i la concentració de la producció, ja que si a principis de la passada dècada només el 4% de les fàbriques de paper i el 28% de les de pasta tenien una capacitat superior a 100 kt anuals, avui dia el 14% de les plantes papereres i el 47% de les de cel·lulosa superen aquesta producció anual. En aquesta evolució també és necessari considerar que el consum per càpita a Espanya (171 kg) se situa encara per sota dels països del nostre entorn, com França (193 kg), Itàlia (190 kg), Alemanya (233 kg) o Estats Units (332 kg), el que implica importants possibilitats de desenvolupament. Finalment cal recalcar que la pasta i el paper es desenvolupen en mercats globalitzats en els quals el producte pot suportar costos de transport de grans distàncies, per la qual cosa el sector està sotmès a una dura competència internacional.

L'eficiència de la indústria espanyola de pasta i paper és molt alta atès que competeix amb països on la grandària de les fàbriques és molt superior, per la qual cosa ha hagut de vetllar per l'aspecte energètic. Així, el sector de la pasta i el paper ha implementat diverses mesures d'eficiència energètica —millores de rendiment en processos i renovació d'equips—, ús de combustibles renovables i cogeneració. Així, l'energia generada pel sector per a autoconsum mitjançant cogeneració suposa el 16% de la produïda a Espanya, mentre que l'eficiència energètica ha millorat més d'un 13% en els últims 10 anys i gairebé un 40% dels combustibles que s'utilitzen són renovables (biomassa).

Ateses les expectatives de creixement sostingut de la demanda i la producció de pasta i paper (un 109% en el període 1990-2010 i un 52% en el període 2001-12), així com la posada en marxa d'almenys 5 fàbriques noves en el bienni 2006-07, cal esperar un augment de les emissions totals que seria parcialment compensat per les millores en l'eficiència energètica, el canvi de combustibles i la penetració més gran de la cogeneració en el sector. Així, el consum específic d'energia mostraria un canvi notable amb la posada en marxa de les fàbriques més modernes,

amb un estalvi estimat de 26 kTEP l'any 2012, el que significa un potencial del 0,83%.

5.B Acció primerenca

De forma explícita, en aquest PNA no s'ha considerat l'acció primerenca.

6. Normativa comunitària

6.A Agrupació d'instal·lacions («pooling»)

Amb caràcter general, la legislació nacional permet que es presentin sol·licituds d'autorització d'agrupació per a totes les categories d'activitat, vetllant pel manteniment de la competència, llevat de la de generació elèctrica de servei públic; si que s'admet l'agrupació d'instal·lacions de cogeneració.

Aquesta exclusió té la seva raó de ser en l'estructura particular del sector de generació elèctrica espanyol, en què un nombre reduït d'empreses concentren un gran nombre d'instal·lacions de tecnologies diferents. En aquest context, permetre l'agrupació restaria liquiditat i transparència al mercat de drets d'emissió, a causa del grau alt de concentració de drets en unes quantes empreses.

Aquesta transparència, que deriva de la transferència de drets a través del mercat, es considera imprescindible en un sector altament concentrat, com és el de la generació elèctrica, atès que contribueix al manteniment d'una competència efectiva. A més, en cas contrari, es considera que el PNA podria no incentivar les tecnologies menys emissores.

El règim que estableixi la norma de transposició preveu que la sol·licitud vagi acompanyada de la documentació que acrediti que els titulars afectats han atorgat un poder suficient a un administrador fiduciari. El total de drets d'emissió dels titulars, assignats per instal·lació, és expedit a l'esmentat administrador fiduciari, el qual és responsable del lliurament d'una quantitat de drets d'emissió igual al total de les emissions procedents de les instal·lacions agrupades, de conformitat amb el que estableix el marc normatiu sobre comerç d'emissions. En cas que l'informe d'un titular de drets d'emissió de l'agrupació d'instal·lacions no s'hagi considerat satisfactori, s'ha d'impedir que l'administrador fiduciari segueixi transferint drets d'emissió del titular esmentat. L'administrador fiduciari és objecte de sancions en cas que infringeixi el requisit de lliurament d'una quantitat de drets d'emissió

suficient per cobrir la xifra total d'emissions procedents de les instal·lacions agrupades, d'acord amb el marc legal en matèria de comerç d'emissions.

6.B Nous entrants

Espanya ha optat per establir una reserva gratuïta per als nous entrants, amb la finalitat de garantir als nous entrants l'accés als drets; d'aquesta manera, en l'aplicació d'aquest criteri, es respecten el principi d'igualtat de tracte i les disposicions del Tractat CE relatives al dret d'establiment en el mercat interior.

S'estableix una reserva gratuïta del 3,5% sobre les emissions de l'escenari de referència, fet que suposa 5,42 Mt/any, que es distribueixen entre el sector de generació elèctrica (ja inclosa en l'assignació sectorial) i els sectors industrials. La quantitat total de drets que s'han de reservar en el cas dels sectors industrials és de 3,58 Mt/any, repartits de forma orientativa sectorialment d'acord amb les estimacions d'augment d'emissions entre 2002 i les previsions per a 2006. L'assignació final de la reserva s'ajusta als criteris fixats per a la gestió d'aquesta. Un 50% d'aquesta reserva es preveu per a les instal·lacions de cogeneració associades als sectors industrials inclosos a l'annex I de la Directiva. A aquest fet s'hi sumaria una bossa addicional de 0,92 Mt/any exclusiva per als nous entrants corresponents a la categoria d'altres cogeneracions, és a dir, les que donen servei a sectors no enumerats a l'annex I de la Directiva.

L'accés als drets de la reserva atén l'ordre de recepció de sol·licituds de totes les instal·lacions que s'acullin a la definició de nou entrant que regula la Directiva 2003/87/CE. És a dir, de qualsevol instal·lació que porti a terme una activitat o més de les que indica l'annex I de la Directiva 2003/87/CE, que sol·liciti autorització d'emissió de GEI, o una renovació del permís d'emissió de GEI d'un canvi en el caràcter o el funcionament de la instal·lació o a causa d'una ampliació d'aquesta, després del 30 de setembre de 2004.

En el cas que el 30 de juny de 2007 quedin drets de la reserva sense assignar, l'Estat pot alienar-los d'acord amb el que estableix la Llei 33/2003, de 3 de novembre, del patrimoni de les administracions públiques.

L'assignació als nous entrants es calcula:

1. Sobre la base de les projeccions d'emissions de CO₂ i les millors tecnologies disponibles i s'aplica el mateix factor de compliment que s'hagi utilitzat en els repartiments inicials per al PNA. Els drets que s'assignen als nous entrants no són proporcionalment superiors als assignats a instal·lacions ja existents dins del mateix sector.

2. Tenint en compte la capacitat de producció de la instal·lació, la capacitat mitjana de producció de les instal·lacions ja existents en el sector, les MTD i la càrrega de reducció que compleix el sector en el qual es vulgui establir la nova instal·lació.

L'assignació dels drets requereix que prèviament s'obtingui una autorització d'emissió de GEI.

La manca de posada en funcionament en els tres mesos immediatament posteriors a la data que preveu l'autorització determina l'extinció d'aquesta i, en conseqüència, la devolució a la reserva dels drets no expedits.

El PNA 2005-2007 no considera nou entrant qualsevol instal·lació l'ampliació o la posada en funcionament de la qual estigui prevista per al període de vigència del Pla que hagi acreditat tenir totes les autoritzacions i els permisos que li siguin exigibles d'acord amb la legislació aplicable i hagi sol·licitat autorització d'emissió de GEI i assignació de drets abans del 30 de setembre de 2004. Les instal·lacions que compleixin els requisits anteriors poden tenir una assignació de drets en el PNA inicial. Per contra, les que

el 30 de setembre de 2004 no tinguin alguna de les autoritzacions que exigeix la legislació que els sigui aplicable o no hagin sol·licitat autorització o assignació inicial de drets són considerades nous entrants i, com a tals, han de sol·licitar assignació de drets amb càrrec a la reserva.

6.C Normativa comunitària considerada

El marc legislatiu comunitari que pot influir significativament en l'evolució a l'alça de les emissions de diòxid de carboni en un futur ha estat analitzat en el context de cadascun dels sectors d'activitat afectats per la Directiva de comerç d'emissions, així com en el dels sectors no afectats per la Directiva, però que han estat igualment estudiats per la seva projecció previsible a l'alça de les que serien les emissions purament tendencials sense l'aplicació d'aquestes normes.

Així doncs, s'ha tingut en compte la normativa següent:

Directiva 96/61/CE IPPC de prevenció i control integrats de la contaminació i la incineració de residus, pel que fa a la compatibilització de llicències IPPC. La incineració de residus que es du a terme en determinats estats membres de la UE en el cas d'activitats com, per exemple, la combustió de residus (altres diferents de la biomassa) en el sector cimentar, ha estat plantejada pel sector en els grups de treball corresponents, i es destaca la conveniència de l'ús d'un factor 1, a l'efecte.

Directiva 2003/96/CE del Consell, de 27 d'octubre de 2003, per la qual es reestructura el règim comunitari d'imposició dels productes energètics i de l'electricitat.

Directiva 99/32/CE, de 26 d'abril de 1999, relativa a reducció del contingut en sofre de determinats combustibles líquids que modifica la Directiva 93/12/CEE, i la Directiva 2003/17/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 3 de març de 2003, per la qual es modifica la Directiva 98/70/CE relativa a la qualitat de la gasolina i el gasoil. Aquesta última Directiva afecta particularment el sector de la refinació, obligat per aquesta a produir combustibles pràcticament sense sofre, (menys de 10 ppm), fet que ocasiona, amb les tècniques disponibles actualment, un augment del consum d'energia en el sector, per la qual cosa la mesura fa augmentar les emissions de CO₂, tal com ja es va reconèixer en la negociació mateixa de la Directiva.

Directiva 2002/91/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 16 de desembre de 2002, relativa a l'eficiència energètica dels edificis.

Directiva 2001/77/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 27 de setembre de 2001, relativa a la promoció de l'electricitat generada a partir de fonts d'energia renovables en el mercat interior de l'electricitat.

Directiva 2001/80/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 23 d'octubre de 2001, sobre limitació d'emissions a l'atmosfera de determinats agents contaminants procedents de grans instal·lacions de combustió. (Pel que fa a aquesta Directiva, si bé la data d'aplicació per a instal·lacions existents comença l'1 de gener de 2008, es valora ambientalment positiva la introducció primerenca, anterior al 2008, de sistemes de reducció catalítica selectiva i de dessulfuració en les grans instal·lacions de combustió del sector de generació d'energia en el context de la Directiva 2001/80/CE, per la qual cosa s'ha valorat, consegüentment, de forma no penalitzant l'increment d'emissions de CO₂ associat.)

Directiva 1999/13/CE del Consell, d'11 de març de 1999, relativa a la limitació de les emissions de compostos orgànics volàtils causades per l'ús de dissolvents orgànics en determinades activitats i instal·lacions. En els intercanvis d'informació amb els sectors, alguns van manifestar que l'oxidació tèrmica és un mètode acceptat de reducció de les emissions de COV. Però el raig de gas residual varia en contingut calòric. Per tant, és necessari una entrada

energètica addicional per mantenir les temperatures necessàries per a aquesta oxidació tèrmica. Les directrius de control preveuen aquesta entrada de combustible addicional. No obstant això, en un termini mitjà és necessari pensar en millors tecnologies disponibles que evitin aquest sistema.

Directiva 2001/81/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 23 d'octubre de 2001, sobre sostres nacionals d'emissió de determinats contaminants atmosfèrics. Els objectius de limitació de les emissions nacionals dels contaminants diòxid de sofre (SO₂), òxids de nitrogen (NOx), compostos orgànics volàtils (COV) i amoníac (NH₃) en quantitats no superiors als sostres d'emissió que estableix l'annex I d'aquesta Directiva, impliquen la posada en pràctica de mesures addicionals en sectors concrets afectats per l'annex I de la Directiva de comerç d'emissions i en sectors no afectats per aquesta Directiva.

7. Procediment d'informació pública

I) *De quina manera el Pla es fa accessible al públic, de quina manera es garanteix que es tenen en compte els comentaris presentats*

El PNA va ser posat en línia amb data 8 de juliol de 2004 en la web del Ministeri de Medi Ambient. També es va publicar en el «Butlletí Oficial de l'Estat» l'anunci corresponent.

El públic va disposar fins al 19 de juliol a les 17:00 hores per fer-ne les observacions. Més endavant es presenta un resum de les observacions fetes, amb la indicació sobre la consideració d'aquestes observacions.

Al mateix temps, el text de l'esborrany es va remetre a les associacions empresarials dels sectors inclosos en l'àmbit d'aplicació de la Directiva, a les comunitats autònomes, a la Federació Espanyola de Municipis i Províncies, i a les principals ONG, sindicats i organitzacions de consumidors.

El text també va ser presentat al Consell Econòmic i Social, al Consell Assessor del Medi Ambient i al Consell Nacional del Clima.

Així mateix, s'ha de mantenir obert el diàleg social durant el període de vigència del PNA de manera que tots els afectats puguin posar de manifest les observacions i valoracions que considerin pertinents. Per analitzar els efectes socials potencialment adversos, i en particular els que fan referència a l'ocupació, està prevista la creació de meses de diàleg a escala global i en cada sector d'activitat, en les quals estiguin presents juntament amb l'Administració les organitzacions sindicals i empresarials representatives d'aquests.

II) Consideració dels comentaris del públic

El compromís internacional de limitació de l'increment de les emissions de GEI contextualitzada en els termes que estableix la Decisió 2002/358/CE del Consell, de 25 d'abril de 2002, relativa a l'aprovació, en nom de la Comunitat Europea, del Protocol de Kyoto de la Convenció marc de las Naciones Unidas sobre canvi climàtic i en compliment conjunt dels compromisos contrets d'acord amb aquest, va tenir una ratificació per unanimitat pel Congrés dels Diputats.

Espanya té un compromís quantificat de limitació d'emissions, acordat de conformitat amb l'apartat 1 de l'article 4 del Protocol de Kyoto, de no sobrepassar en més d'un 15% les emissions dels següents GEI: diòxid de carboni (CO₂), metà (CH₄) i òxid nítrós (N₂O), hidrofluorocarbonis (HFC), perfluorocarbonis (PFC) i hexafluorur de sofre (SF₆), en el període 2008-2012, en comparació dels nivells de 1990 en el cas del CO₂, CH₄ i N₂O, i nivells de 1995 en el cas de HFC, PFC i SF₆. El contingut d'aquest compromís va ser ratificat per unanimitat pel Congrés dels Diputats.

A. Valoració dels comentaris rebuts en la fase prèvia a l'elaboració de l'esborrany de Pla.

Des de 2002, i en el marc dels compromisos referenciats, es van iniciar exercicis d'identificació, amb sectors i agents implicats, de polítiques i mesures per mitigar el canvi climàtic.

Posteriorment, durant els anys 2003 i 2004, en el marc de la Directiva 2003/87/CE, diversos grups preparatoris «ad hoc» interministerials, presidits pel Ministeri d'Economia i amb secretariat al ministeri de Medi Ambient a través de l'Oficina Espanyola de Canvi Climàtic, han recollit les informacions per a la seva anàlisi posterior en les reunions de treball corresponents celebrades amb els sectors, les seves associacions i els agents implicats.

En aquestes reunions esmentades s'han recollit les dades disponibles i les característiques de cadascun dels sectors inclosos en la Directiva i els no inclosos, per realitzar els treballs conduents a la presa de decisions en relació amb l'assignació inicial de drets d'emissió entre els sectors afectats per la Directiva. En aquest exercici, els sectors Directiva i no Directiva van aportar, entre altres, les informacions següents, als efectes del PNA, en resposta a un qüestionari elaborat pels grups «ad hoc» interministerials:

Dades d'emissions i projeccions anuals fins al 2012 del seu sector, dels sis GEI.

Identificació de discrepàncies i/o llacunes en els inventaris oficials i ajustaments necessaris per adaptar-los des dels inventaris oficials de GEI, sèries 1990-2001 en un principi, i sèrie 1990-2002 posteriorment, amb vista a incorporar-los i adaptar-los als requeriments de la Directiva sobre comerç d'emissions.

Informacions sobre el potencial de reducció de cada gas fins al 2007, i entre 2007 i 2010.

Xifres o elements referencials d'aproximació al nombre de drets d'emissió que el sector entenia com a necessaris, per al període 2005-2007 i per a 2008-2012.

Referents a les estratègies productiva i energètica del sector.

Previsions del sector en el context dels mecanismes de flexibilitat.

L'exposició del sector a la competència exterior, i com considerar la competència dels països de fora de la Unió Europea.

Situació del sector a la Unió Europea i a escala global.

La llista de les instal·lacions del sector afectades pel mercat de drets d'emissió.

Dades específiques del sector sobre processos productius i les seves emissions.

Dades del sector en matèria de cogeneració i posicionament sobre el tractament que es fa d'aquesta en el PNA.

Previsions de nous entrants en el sector i posicionament sobre tractament d'aquests.

Tractament dels tancaments d'instal·lacions i drets.

Tractament de l'acció primerenca.

Abast de la definició d'instal·lació de combustió.

La inclusió unilateral d'activitats.

L'exclusió temporal de determinades instal·lacions.

L'agrupació d'instal·lacions: previsions i posicionament del sector.

Identificació d'emissions inevitables associades al compliment d'altres normes de caràcter mediambiental.

L'ús pel sector de la millor tecnologia disponible pel que fa a minimització d'emissions de GEI en valor absolut o per unitat de producte, i el posicionament i la comparativa en el context de la Unió Europea i internacional global de dita(es) tecnologia(es).

Altres comentaris escrits.

El GICC, una vegada revisada tota la tasca preparatòria dels grups interministerials i consultes de l'Administració a sectors i agents, en particular la desenvolupada entre els mesos d'octubre de 2003 i primer trimestre de 2004, ha efectuat noves consultes als grups, sectors i agents, per identificar, després de l'anàlisi de mètodes d'assignació per sectors i activitats, els elements de decisió per a l'acord bàsic i criteris d'elaboració del PNA, en el qual s'han tingut en compte els continguts de totes i cadascuna de les indicacions emanades dels operadors, departaments competents i grups d'interès afectats per la proposta.

B. Comentaris a l'esborrany de Pla.

Amb data 21 de juny de 2004, la ministra de Medi Ambient va presentar als mitjans informatius, sectors i agents implicats, sindicats, empreses i ONG, l'acord bàsic i els criteris d'elaboració del PNA, alhora que s'ha procedit a remetre'l a les comunitats autònomes i a la Comissió, tot això abans de remetre el text esborrany del PNA a les comunitats autònomes, a la Federació Espanyola de Municipis i Províncies (FEMP), als sectors afectats, al Consell Assessor de Medi Ambient, al Consell Nacional del Clima, i a la petició d'informe al Consell Econòmic i Social.

A partir d'aquest moment es va celebrar una primera ronda de consultes amb sectors afectats, ONG, sindicats i comunitats autònomes.

Durant el tràmit d'informació pública s'han rebut més de 300 al·legacions. En termes generals, les al·legacions es valoren positivament, ja que han aportat observacions interessants que han servit per millorar el Pla. A continuació es presenta la tipologia de les al·legacions rebudes i la incidència en el text del Pla.

Llista d'instal·lacions:

Al·legació: un percentatge molt alt de les al·legacions rebudes han estat sol·licituds de correcció de la llista d'instal·lacions. Aquest percentatge se situa entorn del 80%. Les sol·licituds cobreixen la inclusió o l'exclusió d'instal·lacions, la modificació de les dades relatives a instal·lacions ja detectades i l'aportació d'informació addicional en general. En aquest context també s'han plantejat qüestions relatives a la definició de l'àmbit d'aplicació del comerç d'emissions.

Resposta: totes aquestes sol·licituds s'han tingut en compte, i s'han incorporat en la mesura que són coherents amb la definició d'àmbit d'aplicació de la Directiva i s'ha considerat que estan degudament acreditades.

Emissions sectorials:

Al·legació: Les dades d'emissions corresponents a la fabricació de la calç i a la fabricació de maons i teules no responen al millor coneixement disponible. S'aporten dades noves.

Resposta: les estimacions noves suposen millores metodològiques i modifiquen les anteriors en una quantia que s'ha considerat significativa. Per les dues raons, s'ha considerat oportú acceptar les xifres revisades.

Grau d'agregació de les assignacions sectorials:

Al·legació: l'agrupació de sectors en l'assignació sectorial és excessiva, no respon a criteris d'homogeneïtat i limita la transparència.

Resposta: la taula d'assignacions sectorials s'ha desagregat en aquesta versió definitiva de Pla.

Assignació a la instal·lació:

Al·legació: manca l'assignació de drets en cadascuna de les instal·lacions afectades.

Resposta: en el marc del procediment d'assignació individualitzada que estableix la llei es posa en marxa un

nou tràmit d'informació pública perquè les instal·lacions puguin presentar els comentaris.

Metodologia d'assignació individual-sectors industrials-manca de claredat:

Al·legació: la metodologia d'assignació individual s'explica de manera insuficient.

Resposta: s'ha modificat la redacció de l'apartat 4.A.b, se n'ha millorat la notació i s'hi han afegit detalls addicionals, per exemple en relació amb les instal·lacions que no disposen d'informació de referència significativa.

Metodologia d'assignació individual-sectors industrials-creixements homogenis:

Al·legació: es considera inadequada la metodologia d'assignació individual, atès que trasllada de forma uniforme el creixement del sector a cadascuna de les instal·lacions.

Resposta: no és procedent entrar en una anàlisi de previsions d'activitat individualitzada, perquè està sotmesa a un error i una subjectivitat més grans.

Metodologia d'assignació individual-«benchmarkings»-acció primerenca i tecnologies netes:

Al·legació: diversos al·legants han qüestionat la metodologia d'assignació perquè entenen que és preferible un enfocament basat en «benchmarkings» o perquè consideren que el tractament de les tecnologies netes i de l'acció primerenca és insuficient o inexistent.

Resposta: no és procedent introduir en aquesta etapa un canvi profund en la metodologia d'assignació individual. L'opció presa presenta avantatges quant a les possibilitats de verificació, i incorpora un tractament favorable per a la cogeneració perquè és tecnologia neta. Quant a l'acció primerenca, tot i que és cert que no es preveu explícitament, sí que es fa parcialment de forma implícita. El tractament que es fa de les emissions de procés ha de premiar les instal·lacions que hagin invertit en eficiència energètica, encara que ho hagin fet abans de 2000-2002. Comparativament, aquestes instal·lacions tenen una proporció d'emissions de procés més alta, és a dir, un percentatge d'emissions més elevat amb tracte preferent. Finalment, les millors tècniques disponibles s'han de tenir en compte en l'assignació a nous entrants.

Metodologia d'assignació individual-sectors industrials amb un percentatge molt alt de cogeneració:

Al·legació: la metodologia penalitza greument les instal·lacions que no són cogeneracions en sectors amb un percentatge de cogeneració alt.

Resposta: s'ha introduït una clàusula de salvaguarda que evita una càrrega excessiva per a aquestes instal·lacions.

Període de referència 2000-2002-Manca de representativitat:

Al·legació: algunes instal·lacions plantegen situacions objectivament excepcionals durant el període de referència, de manera que l'assignació basada en un prorrateig segons emissions històriques conduiria a una assignació clarament insuficient.

Resposta: s'ha introduït una clàusula de salvaguarda que evita una càrrega excessiva per a aquestes instal·lacions.

Període de referència 2000-2002-Augments de capacitat en finalitzar el període:

Al·legació: les instal·lacions que van augmentar la seva capacitat en finalitzar el període de referència tenen dades de referència que no responen a les emissions actuals. No s'ha de parlar de nous entrants, ja que els augments de capacitat són anteriors a l'elaboració i la publicació del PNA.

Resposta: s'ha introduït una clàusula de salvaguarda que evita una càrrega excessiva per a aquestes instal·lacions.

Assignació a la cogeneració-sectors no annex I:

Al·legació: s'ha d'aclarir com s'assignen les cogeneracions no associades a les indústries que enumera l'annex I.

Resposta: el tractament d'aquestes instal·lacions ara s'especifica a l'apartat 3 del Pla.

Errades:

Al·legació: s'han detectat errades en diversos apartats del Pla, incloent-hi la taula de l'apartat 3 (emissions històriques) i la manca de contingut de l'apartat 4.B.

Resposta: les errades han estat esmenades.

Àmbit d'aplicació-clàusula «i/o» en el sector ceràmic:

Al·legació: de la mateixa manera que en altres països del nostre entorn s'hauria d'utilitzar «i» en la determinació de l'àmbit d'aplicació per al sector ceràmic: «Instal·lacions per a la fabricació de productes ceràmics mitjançant enforçada, en particular de teules, maons, maons refractaris, rajoles, gres ceràmic o porcellanes, amb una capacitat de producció superior a 75 tones per dia, i una capacitat d'enforçada de més de 4 m i de més de 300 kg/m de densitat de càrrega per forn.»

Resposta: s'accepta, perquè s'entén que aquesta interpretació és conforme al que disposa la Directiva i només afecta instal·lacions de dimensió molt reduïda. L'impacte en les emissions, molt limitat, posa en dubte la càrrega que per a aquestes petites instal·lacions suposaria la inclusió en el mercat.

Àmbit d'aplicació-instal·lació de combustió definició:

Al·legació: la definició d'instal·lació de combustió és confusa.

Resposta: en el quadre de la pàgina 6 s'inclouen aclariments addicionals.

Àmbit d'aplicació-fregitel·les, esmalts i colors ceràmics:

Al·legació: evitar en tot el text la referència a esmalts i colors ceràmics; estan fora de l'àmbit de la Directiva.

Resposta: correcte. S'adequa el text convenientment.

8. Altres criteris d'assignació

No s'han utilitzat criteris bàsics addicionals als que recull l'annex III de la Directiva.

ANNEX A

Llista d'instal·lacions

La llista provisional d'instal·lacions es va construir sobre la base de les fonts d'informació següents:

Qüestionaris de les principals organitzacions corresponents al sector de generació elèctrica i als sectors industrials que recull l'annex I de la Directiva, lliurats en el marc dels contactes mantinguts per elaborar el PNA.

El Registre estatal d'emissions i fonts contaminants (EPER), establert de conformitat amb el que disposa la Decisió de la Comissió Europea 2000/479/CE.

El Registre d'instal·lacions de producció d'energia elèctrica en règim ordinari i en règim especial.

Base de dades de grans focus puntuals de l'Inventari nacional d'emissions de gasos a l'atmosfera.

D'acord amb la Directiva, i a petició del titular, l'autorització d'emissió de gasos d'efecte hivernacle podria cobrir una instal·lació o més d'una sempre que aquestes s'ubiquin en un mateix emplaçament, tinguin una relació d'indole tècnica i tinguin un mateix titular.

Segons s'ha explicat a l'apartat 7 del Pla, el tràmit de consulta pública va contribuir de manera significativa a depurar l'esborrany de llista inicialment confeccionat. No obstant això, convé recordar que la llista d'instal·lacions només és definitiva una vegada hagi conclòs el procediment que estableix la llei per a l'assignació de drets a les instal·lacions.

(Aquest Reial decret s'inclou tenint en compte la Correcció d'errades publicada al «BOE» núm. 217, de 8-9-2004.)

MINISTERI D'EDUCACIÓ I CIÈNCIA

15851 ORDRE ECI/2910/2004, de 17 de juny, per la qual es regula el funcionament de la Comissió Tècnica de Seguiment del Registre estatal de centres docents no universitaris. («BOE» 217, de 8-9-2004.)

Una vegada culminat el procés de traspàs de funcions i serveis en matèria educativa a les comunitats autònomes, s'ha publicat el Reial decret 276/2003, de 7 de març (BOE de l'11), pel qual es regula el Registre estatal de centres docents no universitaris, a fi d'adequar-ne l'abast i el contingut a la seva doble funció actual: d'una banda, com a gestor de les dades registrals dels centres dependents de l'Administració General de l'Estat i, de l'altra, com a receptor de les dades corresponents als centres de les comunitats autònomes, així com a les exigències derivades del sistema educatiu actual i del complex context social i jurídic en què projecta la seva actuació.

Així mateix, els reials decrets de traspàs estableixen una sèrie de funcions concurrents i compartides entre l'Administració de l'Estat i la de les comunitats autònomes en matèria d'inscripció dels centres en el registre corresponent, i, d'altra banda, el Reial decret 276/2003, de 7 de març, esmentat abans, preveu a l'article 10, com a instrument de col·laboració i coordinació entre les administracions educatives de les comunitats autònomes i l'Administració educativa de l'Estat, la creació d'una comissió tècnica de seguiment, que tingui com a funció principal la d'acordar els aspectes tècnics que afectin l'ampliació del contingut bàsic i les modificacions corresponents en l'estructura del fitxer d'intercanvi, i autoritza que per mitjà d'una ordre ministerial es reguli el reglament de funcionament d'aquesta Comissió.

En virtut d'això, i per donar compliment al que estableix l'article 10.b del Reial decret 276/2003, de 7 de març, i amb l'aprovació prèvia per part del ministre d'Administracions Públiques, de conformitat amb el que disposa l'article 67.4 de la Llei 6/1997, de 14 d'abril, d'organització i funcionament de l'Administració General de l'Estat, disposo:

Primer. Constitució i adscripció.—La Comissió Tècnica de Seguiment del Registre estatal de centres docents no universitaris, definida com a instrument de coordinació i col·laboració, queda adscrita a la Direcció General d'Educació, Formació Professional i Innovació Educativa del Ministeri d'Educació i Ciència i està constituïda pels representants de les administracions educatives de les comunitats autònomes i l'Administració educativa de l'Estat, amb la composició i les funcions que determinen els apartats següents.

Segon. Funcions.—Són funcions de la Comissió Tècnica de Seguiment del Registre estatal de centres docents no universitaris:

a) Acordar els aspectes tècnics que afectin l'ampliació del contingut bàsic i les modificacions corresponents en

l'estructura del fitxer d'intercanvi que, periòdicament, envien les administracions educatives de les comunitats autònomes a l'Administració educativa de l'Estat amb les dades que han estat modificades respecte als seus centres.

b) Fixar els codis, les claus i els formats que contribueixin a l'homogeneïtat i la compatibilitat dels fitxers informàtics.

c) Avaluar periòdicament la qualitat del funcionament i de la informació que conté el Registre estatal de centres docents no universitaris.

d) Proposar mesures per millorar el funcionament del Registre esmentat.

Tercer. Composició de la Comissió.

1. La Comissió Tècnica de Seguiment del Registre estatal de centres docents no universitaris està integrada per:

a) El president, les funcions del qual recauen en el representant del Ministeri d'Educació i Ciència.

b) Un representant de cada Administració educativa implicada.

2. A les reunions de la Comissió assisteix com a secretari, amb veu però sense vot, un funcionari de la Direcció General d'Educació, Formació Professional i Innovació Educativa, designat pel director general.

Quart. Altres assistents a les reunions de la Comissió.—A les reunions del Ple de la Comissió, els representants de les administracions educatives implicades poden assistir-hi acompanyats d'altres membres de l'Administració esmentada, que els han d'assessorar, si s'escau, en la presa de decisions. El nom de cada representant l'ha de comunicar per escrit l'Administració educativa corresponent al director general d'Educació, Formació Professional i Innovació Educativa del Ministeri d'Educació i Ciència, el qual, al seu torn, l'ha de posar en coneixement del president de la Comissió.

Cinquè. Règim de reunions.

1. El Ple de la Comissió es reuneix de forma ordinària almenys un cop l'any amb caràcter obligatori. Aquesta convocatòria l'ha de fer el president de la Comissió, i ha d'acordar amb la resta dels representants de les administracions educatives la data i el lloc més idonis per dur-lo a terme.

2. Les convocatòries extraordinàries les fa el president a iniciativa pròpia, a petició com a mínim d'un terç dels membres o de la majoria absoluta del Comitè de Treball a què fa referència el punt sisè d'aquesta Ordre, i han de tenir lloc, preferentment, a la seu de la Comissió.

3. La primera reunió, constitutiva de la Comissió, s'ha de dur a terme a la seu d'aquesta, dins els trenta dies següents a la data de publicació d'aquesta Ordre.

Sisè. El Comitè de Treball.

1. Amb la finalitat d'agilitzar els treballs de la Comissió i millorar-ne l'eficàcia en la resolució de qüestions puntuals, en el seu si es constitueix un Comitè de Treball que està compost per cinc membres, un dels quals ha d'actuar com a coordinador.

2. Els representants en aquest Comitè, com també el coordinador, són elegits cada dos anys a proposta del president de la Comissió, per acord de la majoria absoluta dels components d'aquesta, en la reunió ordinària del Ple. En el cas que no es doni aquesta circumstància, s'ha de procedir a una segona elecció en què la designació s'efectua per majoria simple.

3. La Comissió pot delegar al Comitè de Treball la capacitat per estudiar problemes que plantegi el desenvolupament i el funcionament del Registre estatal de centres docents no universitaris, així com la capacitat de fer propostes de solució i millora. El secretari de la Comissió ha de fer arribar aquestes propostes a tots els membres d'aquesta, a fi que puguin reclamar al president, si es